

AĞA LAÇINLI

ŞEİRLƏR

MƏNDƏN PİSLİK GÖZLƏMƏ

Çox yerləri gəzmişik, yaxşı günlər görmüşük,
Bu göynəmli dünyada toy-düynlər görmüşük.
Birliyə dil vermişik, dərdi inlər görmüşük,
Bunlar sözə sığışmaz... gəl heç burda söz demə.
O günləri yada sal... məndən pislilik gözləmə.

O illərin qoynunu anımınla dolan gəz,
Urvatını unuttun... umacağın nədir bəs?
A yolundan sapanım, demədimmi mənciyəz –
Körükləyib hər kini ürəkləri közləmə;
Babalın öz boynuna, məndən pislilik gözləmə.

Heç bilmirəm nə alıb belə uydun şeytana,
Lap maymaqlıq elədin, qol da çəkdin bir qana.
Kimi kimə toxudu sən qurduğun bu hana?
Yalanlara yalmanıb olmuşları gizləmə,
Mən özümdən dönmərəm, məndən pislilik gözləmə.

Üyütdüyün çeynəmi yoğuran da çənəndi,
Gözəlliyi görəndə gözlərinə çən endi.
Get bu yolla girələn – girəvəndi, çəmind;
Qazıdığın quyunu hap-gop ilə düzləmə.
Gümanlara güvəncəm, məndən pislilik gözləmə.

Ona-buna yarındın. İncikliyim bir ondan.
Səni ala bilmədim tovlaqçının torundan.
O duz-çörək qan olub tökülməzmi burundan?
Bunlar üzə vurulmaz... bunları heç üzləmə.
Andımıza qurban ol, məndən pislilik gözləmə.

ORDUDA QULLUQ EDƏN OĞLUMA YAZDIQLARIM

Ayrılıq

Oğul, yenə ayrılıq, –
Boğuş bürkü ürəyimdə.
Üşütməmi heç isitmir
Güman kürkü ürəyimdə.

Ürəyimdə ağı daşır,
Qara gəlib ağı aşır.
Ayrılıqdan ağırlaşır
Ağrı yükü ürəyimdə.

Bu nə qoruq, bu nə hörgü?
Tilsim açar Tanrı görkü.
Bayırda qar, başda bürkü,
Odu kökü ürəyimdə.

Oğul, yandım için-için

Oğul, yandım için-için,
bax odumun sulusuna.
Gürşad yağdı qərib köçün
hohasına, holasına.

Dünya qəbir qəlibimi?
Yer qəmliyə Göy qəlbimi?
Sınıq qəlbə tül qəlbimi
sarıq edib dolasına.

İş ağırdu – eşit, dədə,
Hə demişik hər öyüdə...
Kişi gedə, qulluq edə
öz elinə, ulusuna.

Neyləmişəm yerim küncdü?
Ağlamağım lap gülüncdü.
Körpə quzum niyə düşdü
yad meşələr talasına?

Oğul, sən də duyan nərsən,
Yol döyersən oğul versən;
Nəfəsini kürk edərsən
qəmi sənin olasına.

Qəmi kəsən qılınc olar,
Gücü azlar gülünc olar.
Ad-sanımız bürünc olar
ucalığın qalasına.

Mən çağlaram çağım kürsə,
Kiriyəyəm itlər hürsə.
Adam deyil – kim dözmürsə
balasının bəlasına...

Bizdən çıxır

Oğul, bilir obaların,
Əsirisən qabaların.
Savaş salmış babaların
hayıfları bizdən çıxır.

Onda zaman özgəyimiş,
Dünya özü bizdəyimiş.
Kim kiminlə düz dəyilmiş,
hayıfları bizdən çıxır.

Güclülərə güc gəlmişin,
Süngülənib daş dəlmişin,
Buz qəbrində dirçəlmişin
hayıfları bizdən çıxır.

Çingizin də, Batının da,
Yurdu yurda qatanın da,
Türk adlanan atanın da
hayıfları bizdən çıxır.

Hamı bizə hayıl-mayıl,
Sən də baş ol, sən də sayıl.
Min yaşasın Şah İsmayıl,
hayıfları bizdən çıxır.

Oğul, girə biz keçmişik,
Haqqa yol çək, cana keşik.
Gəbəribsə bir it-pişik,
hayıfları bizdən çıxır.

Döl-döşüyük qorxmaz nərin,
Ad hayında azca ərin.
Hayıfquymaz igidlərin
hayıfları bizdən çıxır.

İşini bil

Oğul, çox iş alınmadı, –
yalana bax, işini bil.
Ürək şumu alındadı,
alına bax, işini bil.

Söz sarıqlı bir dükcəsən,
İstəklərə bürüncəksən.
Yağı çoxdu, sən təkçəsən,
halına bax, işini bil.

Tor qulunun toyu yanar,
Eni yanar, boyu yanar.
Yolun yolda quyulanar,
yoluna bax, işini bil.

Qaya qopmaz sel artmamış,
Nər qanını yalatmamış.
Ağır daşa əl atmamış
qoluna bax, işini bil.

Bu biçinin bici bizdən,
Üç yağının biri bizdən.
Dilə tutub bizi bizdən
alana bax, işini bil.

Yurdu təpik döyənəyi,
Cibi qəpik döyənəyi,
Əli çəpik döyənəyi
olana bax, işini bil.

Öz elindi uman-küsən,
Doğmalarsız axı nəсэн?
Sən diləklər dədəsisən, –
balana bax, işini bil...

Salam yetir

Oğul, orda qalanım var, –
məndən ora salam yetir.
Meşə demə, dağ-daş demə,
getsən hara salam yetir.

Necə dözsün bağıri bişən?
Yas yarası gec bitişən.
Qərib qula kəfən biçən
qalın qara salam yetir.

Buz altında bağban yatır,
Dərd evində loğman yatır.
Kölgəsində doğman yatır,
o küknara salam yetir.

Qəmli dastan bilirəm mən
Saz gəzdirən bir əsgərdən...
Yiyəsiynən yerə girən
saza, tara salam yetir.

Yağı kafir, döyüş dinsiz,
Ruh eşidən, Allah kinsiz;
Gör nə umur o yasinsiz,
batan gora salam yetir.

Batıb gedən boz gəmiyə,
Yüz dayıya, yüz əmiyə,
Zülüm verən zirzəmiyə,
beton tora salam yetir.

Heç ərinmə sən, ay oğlan,
Qarış-qarış gəzib-dolan;
Başdaşısı kol-kos olan
tək məzara salam yetir.

Elin kimi, oban kimi

Oğul, yağı dustağısan, –
atan kimi, baban kimi.
Çağın çəkmə darlığında
insan şişir daban kimi.

Yanır qəlbin çır-çırpısı,
Dinir dərdin çığırtsı.
Çox diləyin çırpıntısı
soqquldayır çıban kimi.

Kaş tərpnib incə-incə,
Tay olaydıq dinməz dincə.
Çox eşilib çərləyincə
yaşayaydıq çoban kimi.

Dizlərinə azca buda,
Birliyimiz çatsın dada.
Duyacaqmı desən yada –
bağrım yanır soban kimi?!

Qazanmazsan qatı açsan,
Qayğı çökər sən qatlaşsan,
Üzə durub qatılaşsan,
qaba cumar qaban kimi.

Gözlə güdük çəpərində,
Toxtaqlıq göz təpərində,
Qılıncı da təp yerində
elin kimi, oban kimi.

Qutarmadı

Oğul, bu da bir oyundu, –
odlu bürkü qutarmadı.
Yerlə Göyün arasında
hərki-hərki qutarmadı.

Ləçək yuxa, külək şillə,
Dolu yedi keçəl kəllə.
Kəsən gorda, yıxan güllə,
yonan kərki qutarmadı.

Çox qurğular pozulsa da,
Qışın qızı yaz olsa da,
Qorxudanlar azalsa da,
qorxu-ürkü qutarmadı.

At oynatdıq d rd g z nd ,
 i  k bitm z sel izind .
 ox  alxanan d nizin d 
 irki-mirki qutarmadı.

O ul, dem  s z m  td ,
Biri yeyir, be i l td .
A ı ılar ha  y td ,
a ı t rk  qutarmadı.

Yol qılını, addım qısa,
Yeridik  batdıq yasa.
D nya nec  yapıldısa,
b ndi-b rki qutarmadı.

Qoy qay ılar y z c r olsun,
Do malar da lap k r olsun.
Tanrımıza   k r olsun,
Tanrı g rk  qutarmadı.

Taptanıbdı

O ul, bu da s nin i in, –
 ox sorulub ballı ni in.
G l- i  yi bi ilmi in
kolu-kosu tapdanıbdı.

Kim bizl ri h rl m di,
Kim acıqdan   rl m di?
Torpaq n di, tarla n di,
dumduru su tapdanıbdı.

Oğul, düşün dərin-dərin,
Yağır olub gözəl yerin.
Bizi bizcən sevənlərin
saf duyğusu tapdanıbdı.

Qoy sönməsin könül cığın,
Öz canındı – öz acığın.
Tulası çox talacığın
son tovuşu tapdanıbdı.

Diləyimiz diliklənilib,
Mənliyimiz iliklənilib.
Başdaşılar ciliklənilib,
gor quyusu tapdanıbdı.

Yağır olub ayın, ilin,
Dil altında qalıb dilin.
Ad qorumuş ulu elin
ar-namusu tapdanıbdı.

Tapdanıbdı düz qanmışlar,
Oyanırkən o yanmışlar.
Qar çölünə yappanmışlar
lap urusu tapdanıbdı!..

Sovdan salma ovxarlığı

Oğul, geniş ürəyinlə
genişləndir o darlığı.
Səni səndən almasın heç
çərənçinin çodarlığı.

Demə çəpər nə hündürdü,
Atan onu azmı gördü?
Məni yaman düşündürdü
dərdin dərdə oxşarlığı...

Soyuq məni kəsə-kəsə,
Sümüklərim əsə-əsə,
Yığvalımdan küsə-küsə
çox söymüşəm o qarlığı.

Sürgün düşüb elim-obam,
Buz bağlayıb dədəm-babam.
Boşaldılmış quru qabam,
dolub yadın doyarlığı.

Dinlə məni sözüm haxsa,
Güc yeriməz meydan yoxsa.
Ahı dağa qalacaqsa,
nəyə lazım ov varlığı.

Oğul, bilir qoca dərviş,
Ömrümüzü özgə dərmiş.
Dərdimizə boy gətirmiş
gəlmələrin boyarlığı.

Sən yaxşı bax can bağına,
Kin bəsləmə hər yağına.
O pislərin acığına
sovdan salma ovxarlığı...

İllər boyu

Oğul, dərdə mən bələdəm,
Dərd əkibdi mənim dədəm.
O dərdləri ürəyimə
çinləmişəm illər boyu.

Sən yediyin o yarma da
məndən ötrü bişib suda.
Sən yatdığıın qazarmada
inləmişəm illər boyu.

Çəmkirəndə çəpin biri
can çəkirdim diri-diri.
Qan-qan deyən komandiri
dinləmişəm illər boyu.

Diş qıcasam sarı kinə,
qatıldım soyuq hinə.
Yığdığımı töküb yenə
dənləmişəm illər boyu.

Kim tapmazsa öz tayını,
dünya dinlər ah-vayını.
Demirəm ki, ağ ayını
gönləmişəm illər boyu.

Dəhmərlənib dərd ağılynan,
yürü yolun ağırynan.
İşlərimi yüz ağırynan
yönləmişəm illər boyu...

Bacarığı

Oğul, ağı bozdan ayır,
Tağ hərləsin ağıl çayır.
Çox igiddə çatışmayır
arvad seçmək bacarığı.

Sən yoldaş ol bir düz ada,
Yuva gərək hər azada.
Gərək ömrü çox uzada
candan keçmək bacarığı.

Gözdən salma gözəl dərdi,
Bələdçimiz diləklərdi.
Yoxsula da çörək verdi
yeyib-içmək bacarığı.

Kürləşməyənlə sağılacaq,
Birləşməyənlə boğulacaq.
Dilbirlikdən doğulacaq
yadı biçmək bacarığı.

Vasqı itlər tək-tək hürər,
Yol gedəni bezikdirər.
Diləklərə don tikdirər
ölçüb-biçmək bacarığı.

Oğul, demə qayıq batmış,
Qorxuluqda qayğı artmış.
Yaşamağa qayıtmaqmış
yaxşı köçmək bacarığı.

Tapşırıram

Oğul, səni Yerə, Göyə,
Göydə Aya tapşırıram.
Təki cana qıymasınlar, –
Oda, suya tapşırıram.

Tapşırıram yaşıl yaza,
Kürkü yoluq boz payıza.
Dümağ qısa, gömgöy buza,
Solğun yaya tapşırıram.

Tapşırıram yola, izə,
Daş dəyməsin qumrov dizə.
Kömək duran haqdı bizə, –
haqqı-saya tapşırıram.

Tapşırıram dönə-dönə,
Hər kəs yansın öz ömrünə...
Məni mənə, səni sənə,
Oxu yaya tapşırıram.

Kişi gərək dərdi xınca,
Dərd gözüne sevinc sanca.
Oğul, səni sevib bunca,
Bir Tanrıya tapşırıram.

1988

İLƏHİ, SƏN MƏNİ O KƏNDƏ YETİR

İlahi, sən məni o kəndə yetir, –
O kəndin diləyi dildə göyərən.
O kəndin yığvalı oğuldan yetim,
O kəndin qızları qarğış əyirən.

Qocası bürünüb his çuxasına,
Qarısı ah çəkib qarıda bitir.
İlahi, bağışla el duasına,
İlahi, sən məni o kəndə yetir.

Bağışla dəhrənin paslı yasına,
Bağışla cəhrənin qəm havasına;
Bağışla köhlənin yatan tısına,
Bağışla məhlənin tor hanasına;

Bağışla, bağışla bu əkilmiş,
Bağışla bucağın boş qalmasına;
Bağışla yollara baxış əkmişin
Qarıyıb-quruyub daş olmasına.

İlahi, coş gələ mən bağıdaşa,
Sarınam bir axşam yağış kəndirə;
Yaylaq yalvarsına, bulaq barışa,
Düşəm dan yerindən dədə kəndinə.

Ya da diləklərin qolu açıla,
Qayğı boxçasını biryolluq atam.
Arılar tel vura bu arıcıya,
Üzür kağızını üzümə tutam.

Gedəm eşitmədən hədə-hədyanı,
Malımı maralla otara biləm.
Qulunun qurd yemiş dəli madyanı
Qayanın qaşından qaytara biləm.

Sökülə canımın ağrı sırığı,
Duyğum bozalaşa gobud ağılınan.
Yetimi-yesiri, könlü sınığı
Yedirdib-içirdəm noğul-nağılınan.

Qayıda dünyanın bu dolaşanı,
Varlığım yoxluğun dibindən çıxax.
Çıxardam ağızımdan çullu dovşanı,
Nallı qarışqa da cibimdən çıxax.

Çıxa xurcunumdan çitin bahası,
Bəzənə bir evin köhnə kəfrəmi.
Bacı-qardaşımın beçə balası
Qomara bir anda ballı süfrəmi.

İlahi, əlimə girəvə düşə,
Ayrılıq külünü yollara səpəm.
Söykəyib alınımı ana göyrüşə,
Görüşlü anları gözümə tərəm.

İlahi, köməyim gör necə itir,
İlahi, sən məni o kəndə yetir.
Yetir biçiləsi biçənəyinə,
Yetir Gün qovuran boz güneyinə.
Yetir bulaqdakı axşam neyinə.
Yetir dan yelinə, çay küləyinə.
Yetir qış qarına, yaz çiçəyinə.
Yetir kom ulduzun göbələyinə.
Yetir can havalı yan tütəyinə.
Yetir yal-yamacın göy ipəyinə, –
Yaşıl bələyinə, ağ bələyinə,
Gülünə, gölünə, daha nəyinə...

İlahi, sən mənim izimi yetir
Dağılmış qəbirin son köməyinə;
Ağsaqqal çağımda özümü yetir
Ağlayan bir evin ağbirçəyinə.

İlahi, sən məni o kəndə yetir,
İlahi, sən məni o kənddə bitir!..

1988

GƏLƏNDƏ AĞRINI ÖZÜNLƏ GƏTİR

Gələndə ağrını özünlə gətir,
Sənə bir sözüm var incədən incə.
Təkliyi tək qoyub can evimə gir,
Könlümə yoldaş ol köçüm gedincə.

Allah çox görməsin ağ günlərini,
Gətir qayğını da qara düyündə.
Bəslərəm mən sənəin dərd güllərini
Qanımla sulanan can dibçəyində.

Dərdi də öldürən dərd kötəyidi,
Dərdinə dərd olum... çox da üzülmə.
Çox da ki, ürəyin od pətəyidi,
Atıb ürəyini yanıma gəlmə.

Səni duya-duya deyirəm bunu,
Gözünün gölü də gözəldi, gözəl.
Təzə geyimini, təzə donunu
Təzə dağ-düyünlə düymələyib gəl.

Özünü tanımaz dərđini danan,
Bir də olanına belə yox demə.
Ay məni dost bilib başa dolanan,
Gizli yaranı da məndən gizləmə.

Ya dərđi yarını böl, ya da üzülüş,
Qoy ömrün xalçası önə sərilsin.
Duzlu göz yaşıyla bal sızan gülüş
Birlik xamırına qoy əndərilsin.

Qayğı bostanında hər dilək bitir,
Verib qazancını yana çəkilmə.
Gələndə ağrını özünlə gətir,
Səndən inciyərəm, əliboş gəlmə.

1989

KARIXMAYIN, BALALARIM

And içibsiz bir ananın saf südünə,
Yaman gündə arxa durun ad güdənə.
Küyə basan küləklərin öyüdünə
heç baxmayın, balalarım, heç baxmayın.

Sustalmayın sel dağlara güc gəlirsə,
Meşə olun, – meşə belə gec ölürsə.
Yetən gedib göydə bostan becərsə,
duruxmayın, balalarım, duruxmayın.

Qoca dünya pay diləyir qonağından,
Borcu verin, can qurtarın qınağından.
Yaxşılığın ağır-ağır sınağından
pis çıxmayın, balalarım, pis çıxmayın.

Yarıtmaza yanı baxıb yan dururlar,
Bərkləri də boş yerindən yondururlar.
Karıxanı yanlışında yandırırılar,
karıxmayın, balalarım, karıxmayın.

Var deməyin əriyənə, çürüyənə,
Can atmayın köz tamahın körüyünə.
Diləklərin uğur yüklü dirəyinə
qan yaxmayın, balalarım, qan yaxmayın.

Bu dünyada mən duruşlu adam varsa,
Aydan arı, sudan duru adım varsa,
Qəbrim varsa, mahnım varsa, odum varsa,
siz qorxmayın, balalarım, siz qorxmayın.

Su olmasa, torpağıma söz çilərsiz,
Ruhuma da el sevgisi elçilərsiz.
Allahlıqda atasız da keçinərsiz,
darıxmayın, balalarım, darıxmayın.

1989

GƏL OYUN OYNAYAQ

Uşaqlıq yoldaşım Məsci oğlu Qələndərə

Gəl dərdi axıdaq sevinc selinə,
Gəl oyun oynayaq elə bu yaşda.
Güləşək, gülüşək, mələşək yenə
Günümüz süd əmən günlü yamacda.

Mən ölüm, gəl yenə bir ağız deyək,
Ağrıya içirdək şadlıq balını.
Dadlı tikəmişlə yenə yemləyək
Yuvada yalvaran ətcə balanı.

Ay saqqal qarında üşünən qoca,
Oyunla su verək can ləkliyinə.
Çiçək uşaqların arasındaca
Sərilək uşaqlıq çiçəkliyinə.

Göllərdə qaz olaq, çöllərdə günəş,
Qataq dovşanı da zağa damına.
Payızın kürkündən yolunan küləş
Alovdan don biçsin yaz bayramına.

Dəyişsin ömürün ağrı qabığı,
Qayğı süngüləri qəlbədən sürüşsün.
Qışın buz gözlüyü, sırsıra bığı
Ocaq havarında əriyib düşsün.

Eşit ürəyimin cızhacızını,
Çullu çubuğu da çapaq yüz yerə.
Oyun cığırını, oyun cızını
Bir çidar eləyək qaçan ömürə.

Min il yaşasaq da küt uşaqlarıq,
Pay-pürüş umarıq dünya babadan.
Gəl oyun oynayaq neçə ki varıq,
Şirinə şirniksin acını dadan.

İllər bıçağını çəpinə çərtib,
Canda cızıltı var, qanda vəlvələ.
Başımız, ay qardaş, çox oyun çəkib,
Bəzi oyundan da qorxuram hələ.

O “Gizlən-paç”dan da qorxuram artıq,
Gəl oyun oynayaq qəlbə dəymədən.
Döyülə-döyülə cızdan çıxmırıq, –
Axı nə danışım “Dirə-döymə”dən?..

Çiliyi sınmasın “Çilik-ağac”ın,
Hələ “Süddü-sülük”, südlücə gecə.
“Beş-daş”da toqquşan beş qohum daşın
Yolu yolumuza bənzədi necə.

Necə də sürüşdü ömür balığı,
Gəl dərdin başını oyunla qataq.
Kəfəni yellənən qış qocalığı
Yaza yuvarladaq, yaşıla tutaq.

Gəl mahnı köpürdək saxsı küpədə,
Gəl ovu qaçırdaq – görün gülüşsün.
Tacı ocaq olan qarlı təpədə
Soyuğun ağ gözü tüstüyə düşsün.

Biz bu dəyirmanın quru dəniyik,
Qoy sevinc ovlatsın çalib-oxumaq.
Onsuz da hərəməz bir az dəliyik,
Bir az ağıllıyıq, bir az da axmaq.

Onsuz da bağlıdı çıxış yolları,
Gəl qodu gəzdirək qara yağışda.
Gəl yada salmayaq çox sualları,
Gəl oyun oynayaq bu yarı yaşda.

1990

ŞƏHƏRLİ AĞAC

Şəhərli ağacı ağ bıçaq soyar,
Buşqu da yeriklər uca boyuna.
Külək ağ kağızdan kəfən dolayar
beli bükülmüşün saplaq boynuna.

Dinməzcə quruşar yol qırağında,
Üzünə tüpürər palçıqlı təkər.
Barından üst-başa boyaq yağanda
budağı baltalar şilləyib-tökər.

Əsən yarpaqdan da qorxu sallaşar,
Quşlar sığnacağı quş olar birdən;
Yaralı-yaralı mayallaq aşar
yaraq anbarının üstündə bitən.

Tanklar çinarın da bağrını yarar,
Qan damar söyüdün un ağılığına.
Gəlmə akasyalar tikan batırar
yerli qovaqların yumşaqlığına.

Şəhərli ağaclar bic-bic öskürər,
Sağa göz gəzdirər, sola marıtlar;
Boylanıb evlərdə gözəllik görər
baldırı əhəngli qoca palıdlar.

Qışda başqalaşar yazın oyunu,
Başlanar kaktusun dibdən eşimi; –
Hər gələn bir yerdə bitirər onu
bizim buyruq qulu başçıları kimi.

Şəhərli ağaclar yaman darıxar,
Qırın dar buxovu qırılar yenə.
Şəhərli ağaclar çəpərdən çıxar,
qaçar öz yerinə, öz meşəsinə...

YAZDIĞIN KAĞIZ

Yarama sarıqdı yazdığın kağız,
Yazdığın kağızın gəlişi gözəl.
Yazdığın kağızda yaxşı dil-ağız,
Yazdığın kağızda könül yapan əl.

Yazdığın kağızda muncuq düzümü,
Həriflər qolboyun, sözlər sökülməz.
Yazdığın kağızın andı düzdümü? –
Bunu sən bilərsən, başqası bilməz.

Yazdığın kağızı dualar üflər,
Dil açan dilək də can dirəyidi.
Üsküklü həriflər, şan-şan həriflər
Duyğu yuvasıdı, bal pətəyidi.

Yazdığın kağızın adı utancaq,
Yazdığın kağızın yanğısı dərin.
Könlüm arasında uyuyur, vallah,
Yorğanlı-döşəkli alt-üst sətirin.

O nöqtə xalların kağızında var,
Kağızın şəklindi – bilmir çoxusu.
Könlü doyuzdurur, kini yumşaldar
Köynəkli kağızın nərgiz qoxusu.

Sənin qələminin göz yaşı qara,
Qara gül bitirib qapqara yağış.
Söz gülü əkmisən bu kağız qara,
Bəs necə olub ki, qar alışmamış?

Dağ-düyün demərəm yazı cizginə,
Vergüllər son qoymaz təklük yasına.
Üşünən ürəyim sığınar yenə
Yazdığın kağızın söz yuvasına...

QƏRİB AXŞAMLAR

Burda qəm içirəm. Qəribəm, qərib.
Yol açıq olsa da dil açıq deyil.
Üstümə örtülən bu kölgə qəlib
Ata yurdundakı alaçıq deyil.

Dünya göz ovudan, adam otaran,
Payına nə düşür yeri genişin.
Kəfəni sarı tül, tabutu toran,
Qəbiri göy evdi batan günəşin.

Bu da uzaqların üzə durması,
Külək də gəmişər gəlmə gülüncə.
Qərib axşamların köçkün durnası
Çəkər qatarını dan sökülüncə.

Axşamın alnında solğun parıltı,
Buludda ələnər tutqunca şamlar.
Niyə sumaqıdı, niyə palıdı,
Niyə də qaradı qərib axşamlar?

Qərib axşamların qəmi bir şələ,
Yenə yurd ağısı köməyə gələr.
Ayağın ilişsə bu şax-şəvələ,
Otlar da üstünə barmaq silkələr.

Yolun quyulanar meşə qoynunda,
Təkliyin tuş olar asıb-kəsənə.
Kol qaban donunda, ayı donunda,
Kötük qurd donunda görükər sənə.

Qəriblik güvəsi gümanı yeyir,
Yurduna gərəksən ömür daşıyan.
Bir qız sığalıyan doğmalaşan yer
Atılır bir elin çağırışıyan.

Ödənci ödənmir gedib itənin,
Yalana büküldü qərib ismarıç.
Qocanı sevməyən o ifritənin
İlk payı qoğaldı, son payı qaxınc.

Görürəm, sənin də cızdağın çıxır,
Yığval dəyişirmi yer dəyişəndə?
Ürək sınıq olur, dilək qıvrıxır,
Ömür ucuzlaşır qərib düşəndə.

Of! necə dönükdü, necə qorxuncdu,
Kötəyi pulsuzdu, köməyi ciblik, –
Halalca haqqıma deyir ki, bərcdu,
Of! saymaz qəriblik, qıymaz qəriblik.

Uçmuşam. Gəlmişəm. Qonmuşam ona.
Adı şəbədəli, yolu şüşəli.
Uzanır Gün donlu o Gündoğana
Qərib axşamların üşüyən əli...

1990

AYRILIQ GÜNÜNƏ AZCANA QALIR

Ayrılıq gününə azcana qalır,
Mənə güc gələcək məndən qoçaqlar.
Yağacaq ömrünə təkliyən qarı,
Düşəcəkdir yadına kimsəli çağlar.

Ağrı döyəcəksən yalda-yamacda,
Könlünü sıxacaq ev adlı pətək.
Közünü baş qaldıran köhnə yanlışda
Gizli yanacaqsan gor evinədək.

Hərənin sevgisi birinə bağlı,
Ağrılar sevincə bürünüb gəlmiş.
Sonra biləcəksən... dayan, sən canın,
Bizim qayğılar da qara deyilmiş.

Sonra görəcəksən... a qaşqabaqlı,
Bizim sevgimizi saflıq suvarmış.
Taxçası boş olan yoxsul kumanın
Sıralı diləkdən dirəyi varmış.

Varmış yuvamızın bala quşları,
Qoymazdıq bir gül də bizdən inciyə.
Alanda boynuna bu olmuşları
Varlığın hopacaq lal düşüncəyə.

Yanğın boy verəcək yalnız anında,
Kimsəli çağları çox anacaqsan.
Dodağım qoxulu istəkanın da
Nəzik dodağından maç alacaqsan.

Dərdin yellənəcək belədən-belə,
Tüstü əyirəcək könül ocağın.
Çərçivə sığnaqlı doğma şəkilə
Umudlu olacaq son umacağın.

Gecən gündüzünü sonra yamsılar,
Yuxuna tikilər tikanlı qayğın.
Təklük yastığını göz yaşın sular,
Batar duz çayında istək qayığın.

Hələ qabaqdadı sorğu-suallar,
Niyə ağlayırsan axı, ay dəli?
Yenə də kəşişər küsülü yollar,
Yaxına gələrəm uzaq gedəli.

Ölüm görüşü var ömrün sonunda,
Axı qalasıyam yadında sənin.
Bir ağac donunda, çiçək donunda
Yenə bitəsiyəm yanında sənin...

ÖMRÜNDƏ BİRCƏ YOL

Ömründə bircə yol gözəl olmusan, –
Yoluma çıxmışdın çiyini güyümlü.
Ay buta sevgimə su verib susan,
Söylə sənmişənmi o ağ geyimli?

Düzdə dağ bitmişdi bir bölük çəndən,
Göy Yerdə gəzirdi itmiş Ayını.
Biyanlı, küləkli, kefli çəmənnən
Evə aparırdın kəhriz payını.

Ay şehli yarpaqda şəkli yuyunan,
Tayını tapmışdı bu könlü küskün.
Güyümdən ovcuma süzülən suynan
Duyğun ürəyimə dammışdı o gün.

Dilin gül atırdı diləyi aca,
Çəpliyin ortaya çəpər gərirdi.
Sənin doqquz yaşın elə ordaca
Mənim on yeddimə doqquz gəlirdi.

Ay özü yan ötüb göznən çağırın,
Yeriyən yolum da yetmirdi sona.
Hərrənib-fırranıb kəsə cığırnan
Qarşına çıxırdım on addım sonra.

Ruhum girov kimi, sevgim and kimi,
Qanıma hopurdu hallıca him-cim.
Dolaşıb hörüyə qalan at kimi
Bir ovsun cızığı keçə bilmirdim.

Çiçəyin pörtmüşdü, ay orda əsən,
Lalə qızartmışdı başındakı şal.
Bundan yanımlıydın onda deyəsən,
Bundan çox dadlıydı sözündəki bal.

Necə yaraşırdın biyanlı çölə,
Necə ilahiydin – sevəndən soruş.
Hər Allah bəndəsi deyəsən elə
Ömründə bircə yol gözəl olurmuş...

ANALI GECƏ

Biz yola düşəndə saat yatıbmış,
Hələ qabaqdaymış bağıran gecə.
Yaxın yoncalıqda bala batıbmış
Uzaq buludluqda bağıran gecə.

Evə qayıdırdıq Ocaq suyundan,
Könül at çapırdı üzü dünyaya.
Qayada qaynayıb ağrını udan
Yenidən doğmuşdu bizi dünyaya.

Çığnayıb dinirdi çinqilli yamac,
Başı hərrənirdi bayılan ovun.
Təpə qaşqasında pul-pul yanan daş
Üzürdü gölündə işıq alovun.

Yanırdı uzağın şimşək damarı,
Bulaq ney tuturdu öz öyüdüynən.
O muncuq düzümlü ilham dağları
İşıq yoğururdu zirvə südüynən.

Bunlar yazmalıdı – deyirdin mənə,
Quzeyi qucurdu qalaylı qanad.
Yaş almas çiləyib yay güneyinə
Bizə pay verirdi gecə adbaad.

Yuxu bişirirdi yaylaq durnası,
Havanı yaran quş bala pəriydi.
Ürəkdən carranan ana duası
Könül çırağıydı, can çöpəriydi.

Görkəmi başqaydı o tunc gecənin,
Gecəni gözüylə yonmuşdu anam.
Fil duman uçurdan qorxunc gecənin
Lap Ayduşməzində yanmışdı anam.

Ağ-ala geyimli qara gecənin,
Uçqundan asılmış qala gecənin,
Özümə bənzəyən qaba gecənin
İncə anasına dönmüşdü anam.

Uğurum minmişdi ulduz atına,
Harda duyanım var orda da xoşdu.
Qoyub qol balıncı başım altına
Anam gecəyə də ana olmuşdu.

Mənə qol açmışdı o sığnaq ada,
Ac ayı işini bilib qaçırdı.
Sülənib-sümsünən ağzıqara da
Ana hənirindən silib qaçırdı.

Demirdim yel iynə, yelpik soyuqdu,
Ana olan yerdə güc qəmi boğur.
Ana olan yerdə qaranlıq yoxdu,
Ana olan yerdə Yer işıq doğur.

Saat bərk yatıbmış an uda-uda,
Hər kəs bir yanlışın yol yoldaşdı.
Balanın çaş-başlıq ağrısını da
Hamıdan birinci ana daşdı.

Gəl mənə başa düş, ay mənəm deyən,
Elə ata kimi ana da birmiş.
Ana ətəyindən tutub yeriyən
Tanrı evinəcən gedə bilirmiş...

EVDƏ OLMADIN

Dünən sizə gəldim, evdə olmadın,
Ölüm son köçünü gora göndərib.
Gördüm var-gəldədi bir günə qadın,
Gördüm doğma yerdə qəribəm, qərib.

Gördüm çiyi düşüb ana-bacının,
Torpaq him elədi səni gəzənə.
Saqqız pöhrəsinin, tut ağacının
Ağladı hər biri öz əvəzinə.

Qazmaqdan fəs qoydu aşlı qab-qacaq,
O silə süfrə də könül açmadı.
Közü köpəciyə o gurrah ocaq
Gözü qəm içənə heç yapışmadı.

Quyu da quruyub o sən gedəli,
Külək balta çalıb dirəyi kəsə.
O saman tayası, o bəlim təli
Payız tülküsünə bənzədi nəsə.

Yarpaqda xıncılan boz xışiltını,
Bulaqda incələn ağ pıçiltını,
Qəbrinə sancılan göy sızıltını
Ağıya çevirib yoxluğun sənini.

Xıxıbdı, çökübdü o çardağ dəvə,
Dəhlizdə yuva yox, yuvada cik-cik.
Fırça barmağından kül dərməmiş evə
Sınıq mahnı səpir qara sənsizlik.

Kişi, səndən sonra söz sözü boğur,
Bəhməzə neyləməz balı acıdan?
Bu başsız komada öyüd kin doğur,
Tüstü əyri çıxır dümdüz bacadan.

İllər sınaq yeri, işlər çəlpəşik,
Mənlik heç soluxmur suçu yuyanda.
Çal-çəpər çığnadan çuğulçu pişik
Çox yumaq hellətmiş sən olmayanda.

Bu kirpi kollar da hədə pıçıldar,
İtilər yol daşı til tiyəsinə.
Quşa dodaq verən ağzı paçal nar
Qanıyla çağırar bağ yiyəsinə.

Bostanın boş ləki əzgindi, əzgin,
Tənək qış salxımı saxlayıb sənə.
O qaymaq üsküyü sələli əzgil
Pay olmaq istəyir şin əkəninə.

Çinarın cır səsi dibini oyur,
Təndirə kül tökür içi yanan yas.
Qızıl gürzə kimi qar-qabıq qoyur
Çırpılan gilənar, çırpılan gilə.

Yeddi haça sinir bir yel əsəndə,
Ruhuna qanad tək kömək et, kömək.
Elə sən qayanın sal kölgəsində
Yatıb havxırırmış hər yallı köpək.

Ölüm yol ayıran, bizlər dağ-aran,
Birlik çuxasıydın – yoxa dönmüsən.
İşığa dad verib könül doyduran
Sənmisən, sənmisən, elə sənmisən.

AZƏRBAYCAN

Sən deyirsən
aran səni darıxdırır dar quyucan, –
Mən deyirəm
səhrada da ucalıqdı Azərbaycan!

Soruşursan
hansı adla cinaslıdı dilək hecan? –
Mən deyirəm
Azərbaycan, Azərbaycan, Azərbaycan!

Sən deyirsən
təklənəndə Göyə baxır könül bacan, –
Mən deyirəm
and yerimdi, qund yerimdi Azərbaycan!

Soruşursan
hansı azlıq çoxluqlardan çoxdu saycan? –
Mən deyirəm
Azərbaycan, Azərbaycan, Azərbaycan!

Sən deyirsən
qurdları var... heç qurtulmur yurdu qucan, –
Mən deyirəm
ağrısıyla dərd sağaldar Azərbaycan!

Soruşursan
hansı yolda candan keçib tökərdin qan? –
Mən deyirəm
qoy güvənsin, qoy çağırsın Azərbaycan!

Sən deyirsən,
çox öyünmə, odda üzür ulu qocan, –
Mən deyirəm
öz külündən diri çıxar Azərbaycan!

Sən deyirsən
üz görmədin göstərdiyin haqqı-saycan, –
Mən deyirəm
sevəninə bir heykəldi Azərbaycan!

2006

MƏNİMكى

Bir əkdiyim duzda yandı, birisi buzda,
Bir səpdiyim toz artırdı quraq payızda.
Bir bitəsim çürüyübdü bu ötən yazda,
Necə deyim gələn yaya qaldı mənimki?

Bax könlümdən axan qana – çiçəyim budu,
Bax gözləri can satana – göyçəyim budu.
Toyuma da toy tutdular, gerçəyi budu, –
Qarşıdakı qara vaxt qaldı mənimki.

Çox didildim içəridən mən didim-didim,
Durum kimə gileylənir, ya hara gedim?
Verdiyimi bu dünyadan ala bilmədim,
O dünyaya, o dünyaya qaldı mənimki.

2005

YERİDİ

Suvanıb dörd yanı asma saatın, –
Ürəyim divarda saat yeridi.
Sənsiz gizli-gizli ağlayan gecə
Uyumuş diləyin yuyat yeridi.

Bu talan könlümü tamah şaşırıdın, –
Deyə də bilmirəm inad yeridi.
Suçum mələyimi məndən qaçırdın,
Çiyinin çalası qanad yeridi...

2006

OLDU QURTARDI

Qurulu yuvanı dağıdıb sökdük,
Ağrı bayramıdı bu kefiköklük.
Bir sıyıq sirdaşlıq, dəli dönüklük
Məndən "yox" payını aldı qurtardı, –
Oldu qurtardı.

Satdı, gözü satdı üzü göyçəyi,
Çoxdu bic ürəyin dal girəcəyi.
Yazı bəyəndirən bəyaz çiçəyi
Payızın boz yeli yoldu qurtardı, –
Oldu qurtardı.

Ayrıldıq çox dərdi az duya-duya,
Hanı bir elə su suçları yuya?
Tar-qaval gərəkməz qurduğun toya,
Şeytan şırtığını çaldı qurtardı, –
Oldu qurtardı.

Küsülü ruhumuz göydə lallaşar,
Danışan yuxumuz ha nağıllaşar.
Bu acı ahımız çətin ballaşar,
Təkliyin boş evi doldu qurtardı, –
Oldu qurtardı.

Ta könlüm sığınmaz gözəl gözünə,
Ta qaçıb girmərəm köz dənizinə.
Bir gün canıyanan döyüb dizinə
Deyər bu yazıqlar öldü qurtardı, –
Oldu qurtardı.

SONEVDƏ

Yerimiz bir kolun batıq dibində,
yan-yana yatmışıq bu daşlar kimi.
İndi gaplaşırıq ölü dilində
ayrılıb tapışan sirdaşlar kimi.

Nə gələn, nə gedən, nə bir səs-səmir,
dünyadan böyükmüş yoxluq ölkəsi.
Əsmir üstümüzdə, ta çoxdan əsmir
ovulan yarpağın ölü kölgəsi.

Bu qara sarayda heç kim savaşmır,
heç kim də qarğımır andı pozana.
Ancaq nədəndisə uçub yovuşmur
bu külüm külünə, tozum tozuna.

Damır göz camına bu yorğan qumu,
ta qolun uzanmır dadlı çimdiyə.
Qonub damımıza o qoşa qumru
nəsə qur-qurlaşır dimdik-dimdiyə.

Öpüşün, ötüşün, sevgi qulları,
ağ yalan sizi də yalqız qoyacaq.
Özüm çox oynadım bu oyunları,
yerini yandırdı mən adlı ocaq.

Ölməzdim and içən sözündə dursa,
mən qoltuq verdiyim yadı qorudu.
Ürəklər imana güzgü tutmursa
tükənməz heç harda bu dedi-qodu...

Yerimiz bir kolun batıq dibində,
yan-yana yatmışıq bu daşlar kimi.
İndi ağlaşırıq ölü dilində
ayrılıb tapışan sirdaşlar kimi.

ZƏLZƏLƏ AXŞAMINDA

Qaçan yıxılanı bastayıb keçdi,
Özüllər titrədi dayaq altında.
Axarlı yollarda özüm görmüşəm,
Su belə yarılır qayıq altında.

Ölümün nə günü, nə günortası,
Göyə göbək atdı yerin ortası.
Kük yatan dağların daş yumurtası
Çalxanıb-çaqqışdı toyuq altında.

Çaşdı pilləkəndə ağbirçək pirim,
Çiynimə almağa çatmadı girim.
Çökdüm yalınına şap-şap geydirim,
Əllərim yeridi ayaq altında.

2000

ÖLDÜ VAR, DÖNDÜ YOXDU

Bu ömür Tanrı payı, pis-yaxşı yaşanacaq,
Bu başdan basan ağrı ayaqdan aşınacaq.
Bu sırtıq sıldırımında dırnağım daş yonacaq,
Bu qışdan isti çəkib dondu yox, söndü yoxdu, –
Öldü var, döndü yoxdu.

Götürməz içim-çölüm dar-danlaq kötəyini,
Çağırılmaz yanmış dilim and pozmuş itiyini.
Yalamaz yalın əlim yaraqlı ətəyini,
Harda mənlilik sınırsa orda görüdü yoxdu, –
Öldü var, döndü yoxdu.

Özü daş-qaş əridən dən gəzənə kiş deyir,
Yolu inam çürüdən düz işimə yaş deyir.
Yüz köhləni yürüdən bir yabıdan düş deyir,
Küsüb kürlük bicindən yana küründü yoxdu, –
Öldü var, döndü yoxdu.

O nə uca ulduzdu – minbərinə minəcəm,
O nə dərin dənizdi – anbarına enəcəm.
Düşünmə hər hürəndən mən qorxub-çəkinəcəm,
Göydə ev tikməyincə yeri büründü yoxdu, –
Öldü var, döndü yoxdu.

Bu dala dartanlardan qabağa ötməyincə,
Bu kinli kilidlərin gözündə bitməyincə,
Bu çəpər zincirindən açar düzəltməyincə,
Bu dərdi ütməyincə kefə süründü yoxdu, –
Öldü var, döndü yox.

2000

GƏLMİŞƏM O ŞƏHƏRƏ

Gəlmişəm o şəhərə, –
Yatmış olar acığın.
Qırxından qırx il keçib
Görüşsüz ayrılığın.

Telefonun dəyişib,
Ünvanın da gizdənib.
O buzlaqda ev şişib,
O təpəcik düzdənib.

Dəyir "yoxdur" gülləsi
"Vardır" uman sorguma.
Qoy sovruq qar püfləsin
Caniçi soyuğuma.

Ah, bu bəyaz çöl-bayır,
Ayın süddü-sülüü.
Çatıldayır, sızlayır
Şiv söyüdün sümüyü.

Bax beləcə bir anda
Birdən gəlib üz-üzə,
Sarı işıq altında
Dayanırıq göz-gözə.

Evin bizə toy qurur,
Ay sevgimin yaşdaşı.
Çal bığma od vurur
Gileyinin göz yaşsı.

Evin kiçik bir qutu,
Örtülmüşük yorğana.
Qoşa qollar tabutu
Layla deyir yorğuna.

Bir yerdəyik indi biz,
Köçmüşük kef gününə...
Bürünmüşük ikimiz
Bir nəfəs kəfəninə.

KIMSƏSİZ

Hər ağrımın yüz yaşı,
arvad pısdı uşaqdan.
Kimsənəm bir başdaşı,
o da baxır uzaqdan.

Özgələşib öz qağam,
qohum belə, yad belə.
Qopub düşən yarpağam,
qonaq getdim odgilə.

Göyü qarşdı yaş ahım,
quşlar dedi günaydın!
Neyniyənəm, Allahım,
olanı da alaydın.

Alaydın bu var-yoxu,
süpürəydin min kərə.
Çıxardığım çax-çuxu
sovuraydın yellərə.

Qurudaydın quyumu,
sən ay məni ləhlədən, –
Dirrik-mirrik suyumu
kəsəydin lap dəhnədən.

Kəsəydin hər tutamı,
qalaydım mən lap nəsiz.
Almaydın atamı,
olmaydım kimsəsiz.

HEÇ NƏ

Varlıq, varlıq deyib çox guruldama, –
O dəniz heç nədi, buxarı heç nə.
Yoxluq var olanın tükənməz varı,
Aşağı heç nədi, yuxarı heç nə.

Sonu vaxt düşür bu şən toyların,
Balı ağulaşır dadlı payların.
Səşində şam yanan şimşək çayların
Çaxarı heç nədi, çıxarı heç nə.

Artar az savabın dərdlə dalaşsan,
İlana-çayana sümük balıncsan.
Ha yüz də qovrulsan, yüz də alışsan
Ocaq küllüyündü, buxarı heç nə.

Öyünmə bir belə, sən özcə canın,
Düzünü söylərəm, qaralar qanın.
Hamını öldürən diri dünyanın
Axarı heç nədi, baxarı heç nə.

Çoxalır yağısı çox üydənin,
Kəsilir hərdəmi qara hədənin.
Bəndləri bərkiyən bu mis bədənin
Qalayı heç nədi, paxırı heç nə.

Yaman goplanırsan yaxşı anında,
Utanır ağrılar sənənin yanında.
Daşı qızıl doğan o kalanın da
Sürüsü heç nədi, naxırı heç nə.

Yeri yox yad elə çox uyanların,
Özləri halsızdı o həyanların.
Yuvası yurdunda olmayanların
Axırı heç nədi, axırı heç nə.

QAPINI AÇ

Qapını yüyrek aç mən qayıdanda,
Ay qədir bilənim, üzə gülənim.
Barı öz qapıma gəlib qonanda
Açar qabağıma yüyürsün mənim.

Qapılar önündə ürəyim yanıb,
Yolsuzlar daş olub yolu hörəndə.
Üzümə oxarta qapı qapanıb,
Qorxuram qapını bağılı görəndə.

Mənim xoşum gəlmir söz böyütməkdən,
Sözün də yalanı ölüb-itibdi.
Qapı qabağında boyun bükməkdən
Az qala boynum da əyri bitibdi.

Kürlük görə-görə kürküm od alır,
Arılıq öyrədir ad-sanı kirli.
Kəsib qapıları hay-haray salır
Büllura bürünən qızıl zəncirli.

Qapı qabağında qaraldı qanım,
Öyrəşə bilmədim düzü danmağa.
Öyrəşdi varlığım, günüm, gümanım
Qanmaz qapısında donub-durmağa.

Yoruldu, dirəndi diribaş dilək,
Dünyadan iriymiş keçilməz qoruq.
Ölüm kilidləri önə sərilmək
Asılı qalırıq, adsız oluruq.

Bağlıca qapılar bağı çatladır,
Bəzən də ölümdən qaçıram birbaş.
Ərkim bir evimə, bir sənə çatır,
Qapını yüyrək aç, istəkli sirdaş.

1980

MAMAM KƏKLIYƏ

Üzünə baxmağa gəlmişəm ancaq,
Gəlmişəm evində doğmalığ duyum.
Tez süfrə bəzəmə, bir sözümə bax,
Dizini yastıq et – başımı qoyum.

Ta möhtac deyiləm yağlı tikənə,
Bir görüş acıyam, istəkli mama.
On taxta tumanı yellədib yenə,
Uyumuş ocağı çox qurdalama.

Bu dönə yanımdan uzağa getmə,
Gəl, ay ağbirçəyim, bir eşit məni.
Bu dönə uşağa quzu mələtmə,
Bu dönə çığirtma toyuq-cücəni.

Oturaq diz-dizə, ovunaq bir az,
Dayanaq üz-üzə, közərsin yaram.
Qorxma, bu ağrıdan ağlım azıxmaz,
Qorxma, bu sevincdən dəli olmaram.

Gəl yenə baş çəkək o qəbirliyə,
Darıxmış daşlara sığınacaq orda.
Düzü, gümanlıyam sonku birliyə,
Azımız burdadı, çoxumuz gorda.

Perikən quşlarıq – pərən-pərənlik,
Ay mama, dilləndi yaralı yaddaş.
Baxışı yol əkən yorulmaz ləlik
Bir sənsən, bir yurddu, bir ulu dam-daş.

O solğun gözündə gözləri gəzdim,
Nənənin-babanın işığı səndə.
Adını bir belə əziz bilməzdim,
Nəslin qoxusu var gül nəfəsində.

Eh, mənim taledən nə umacağım?
Demirəm süd dolu arxım olaydı.
Dərdə tüstü verən odum-ocağım,
Dərdi dəhrələyən arxam olaydı.

Demirəm qaynaşsın ballı arılar,
Duyğum da özümlə çox döyüşməsin.
İşığa yığışan qonaq-qaralar
Bizim qapımıza düşmür-düşməsin.

Qurdlar arxacı da qurudub axı,
Gözümə görünmür o erkəc təkə.
Bir də qızıl naxır, göydəmir ilxı
Kimi yarıtılmışdı – məni də çəkə?!

Ən gözəl çağımdı görüşlü çağım,
Bitməz diləklərdən axı nə fayda?
Kaş elə sağala odşülək dağım,
Kaş elə gedənlər geri qayıda...

Közərib könlümün örtülü yası,
Qarışmaq istərəm umu-küsünə.
Gəl otur yanımda, atam bacısı,
Gəl otur sığınım bacı köksünə.

1980

* * *

Dərdimə dağ çəkdi, a doğma dağım,
Yadıma düşmədi qayğımın adı.
Çıncılı çığırdan yalın ayağım
Yonula-yonula heç ağrımadı.

Bərədə bəslənmiş nəzik nərgizim,
Uzun ayrılıqmı saraltdı səni?
Alın yazımız da oxşardı bizim
A yol bənövşəsi, selab süsəni.

Qürub boyalısan, a novruzgülü,
Qoxuna qarışdı qarın ağ buğu.
Kökün daş üstündə, canın üzgülü,
Sıxdı varlığını daş gobudluğu.

A tərə, çənindən çal papaq qoyam,
Tamahım yeriməz dünya malına.
Budağı budanmış alça koluyam,
Günəş can sarıya, calağ alına.

Döşə qorxu sərən silvi sıldırım,
Yolumun ağzında az dur, az şini.
Danıb qəlbimdəki çarpaz şırımını,
Yenidən başlaram qurd yerişini.

Havada oynayan havalı ürgə,
Gəmini gəmirmə, ağıllı gəzin.
Boyunu sevəndən çox ürkə-ürkə
Əlinə keçərsən qədirbilməzin.

A gözəl talada otlayan cüyür,
Tanı yol güdəni, bərə kəsəni.
Ovçun oyanmamış üstümə yüyür,
Ölümün gözündən gizlədim səni.

Batan gün, ömürün belə gödəkmi?
Sürüyüb apardın xoş çağlarımı.
A bulaq saflığı, a zirvə zəhmi,
Sizə tapşırıram uşaqlarımı...

A şəhli çəmənə örtülən gecə,
Məni bələmisən yaz qoxusuna.
Üzümü üzünə qoyub beləcə,
Gedərəm illərin dev yuxusuna.

A meşə, nə yaxşı ev-eşiyin var,
Qulağım dincəlir sizə gələndə.
Sizə bir balaca ilişiyim var, –
O da olmayacaq sap üzüləndə.

Sən ağrı yoğurma, yurdum-sirdaşım,
Buyruğa baxaram söz uydurunca.
Farağat dayanan əsgər başdaşım
Çəkər keşiyini dünya durunca...

QARI ÇİÇƏK BİLMİŞİK

Çölçüydük,
odunçuyduq,
karvançıydıq, kim idik...
Gedirdik güney-güney,
aşırıdıq gədik-gədik.
Biz ürəklə gedirdik – ürək gümana bağlı,
Yayımız xoş üzlüydü, qışımız qaş-qabaqlı.
Qışımız titrəyəndə bükülüb-büzüşürdük,
Boran qopan quzeydə qalın qara düşürdük.
Heç duymurduq –
gözümüz necə alacalandı,
Bizə elə gəlirdi, –
dünya birdən dolandı,
bu qış yaza calandı.
Biz üşünüb, düşünüb – ağarırdıq ağappaq,
Qarda çiçək görürdük – tar üstündə göy yarpaq.
Yoldaşın bir toxtağı –
süzüb tufanlı dağı,
süzüb donan uşağı
hay salırdı çaparaq.
Biz şenliyə çatırdıq quru qar yağa-yağa,
Özümüzü verirdik köz süfrəli ocağa.

Gördüyümüz o qışlar şükürlüymüş, ötənmiş,
Dərdin polad güclüsü dəmir canda bitənmiş.
Aylar, illər dolanıb – ayrı qara düşmüşük,
Soyuqluğun içində yanğılara düşmüşük.
Bələnmişik günlərin qayğısızlıq qarına,
Çaparımız olmayıb varlığımız qoruna.
Ancaq dilək buyurub – biz yenə də getmişik,
Qarçiçəyi olmuşuq – qar altında bitmişik.
Bəlkə ovsunlanmışıq?..

Ya bir anlam var bunda, –
dünyanın qar düzünə könüllü sərilmişik!
Həyatın adam udan,
baş qatan, baş ovudan
qasırğalı qoynunda
qarı çiçək bilmişik!

1981

OCAQ DAŞI

Bürünmür qazanın, sacın ətrinə,
Qalıb yurd yerində, qəhərlənib o.
Tənha qəbir kimi allah xətrinə
Vəhşi gül-çiçəklə çəpərlənib o.

Az qalıb üstünü qar qəlbiləyə,
Hopur bərkliyinə nəmişli külək.
Təskinlik gətirib lal qəribliyə
Səhrada görünən insan izi tək.

Susub aşağılar, donub qəlbilər,
Qorxur taleyinin boz payızından.
Elə yuxalıb ki, ovula bilər
Qırov darısından, duman tozundan.

Sinəsi çör-çöplə çarpaz əkilib,
Yamanca qaralıb o his köynəyi.
Üstündən bir sığal, bir əl çəkilib,
Kirimir istəyi, kəsmir göynəyi.

Tənha ocaq daşı! Nə deyim ondan?
Taleyi kömürdən qismət alıbdı.
Kim bilir, bəlkə də çox yandığından
Belə yaddan çıxıb, yurdda qalıbdı...

1981

SIXIN BİZİ

Dağ basdıqca belindən
su çavıdı – əlləşdi.
Su birdən süngüləşib,
daşı da deşdi-keçdi.
Su dağa güc göstərib,
qaya devlə güləşdi.
Su çıxıb qaranlıqdan
gümüşü bulaq oldu!
Yerin ağırlığını çiyindənə atsın deyə
toxum torpağı dəldi,
baş qaldırdı, dikəldi.
Toxum boylanıb göyə,
kök atdı, budaq oldu!..

Sıxın bizi, bərk sıxın, –
bəlkə biz də dirçələk!
Bəlkə bir başa düşək,
sözləşək,
yola gələk.
Bəlkə bir təpərlənək,
tərpənək,
qurcalanaq.
Bəlkə bir acılanaq,
acıqlanaq,
calanaq!

Biz qarqara qullarıq – aclarıq, yoxsullarıq,
yığıb öz varımızı yağılara yollarıq.
Sıxın bizi, bərk sıxın!
Döyün bizi, bərk döyün!
Yıxın bizi, bərk yıxın!
Yeyin bizi, bərk yeyin!
Bəlkə bir mənliklənək,
qəlbilərə diklənək.
Toplayaq özümüzü,
göstərək gücümüzü!..

NƏ BÖYÜK VAXT İMİŞ

Nə böyük vaxt imiş qırx il, qırx üç il,
Nə tez dağılışıb tay-tuş yığnağı.
Dünən, srağagün olub elə bil
Çöpə oxşarların çör-çöp yığmağı.

Meşə... dəhrəsiz əl... düyünlü çırpı...
İlan sicimlə də bərk sarışardıq.
Şələ götürməmiş armudu çırpıb
Öynəlik edərdik, yalı aşardıq.

Yeldən söz alardıq alatoranda,
Dünən deyildimi kəl mindiyimiz?
Qırovlı örüşdə mal otaranda
Alovlı ocaqda isindiyimiz.

Çəpəki sürünmək, çəpəri keçmək,
Duyulan hənirti, düşən gup-gurup;
Bostan qoruyanla dildə öcəşmək,
Ürəkdən barışmaq çoxdanmı olub?

Evcik qonşuları, inciyəm, incik,
Sizin hamınızı yer udub, nədir?
O tovus görkəmli gözəl gəlincik
Bu ovsun qulunu unudub, nədir?

Anımlar atını yüz yana qovur,
Hanı o bərboduq – ütülən sütül?
Kirkirə ağzından qapılan qovud,
Sərçə dimdiyindən sürüşən sünbül...

Biz ovçu zamanın kar-sala ovu,
Ovun kürəyində çölçü heybəsi;
Duza bənzəyirsə payız qırovu,
Bəs niyə dadlanmır meşə meyvəsi?

Baxmırıq timsahtək tilsimli çaya,
Pencərdən pay verir yoxsul çöl-bayır;
Qurdun gəmirədiyi körpə quzuya
Quzuçu yazığın əli çatmayır.

Çovğun çəpik gəlir, qar birəm-birəm,
Cığırı gizləyir girvəli gecə;
Yalın ayaqlar da elə bilirəm
İndicə soyulur, elə indicə.

Bu azan gəminin avarı külək,
Yara baş qaldırır can qəbirində.
O çoxdan çalınan bağırsağın tütək
Dindirir yaddaşı qəlbin dibində.

Görəsən bəs niyə ağlayıram mən,
Bəs niyə hər gedən yuxuma dönür?
Bəlkə o dostları çox sevdiyimdən
O illər bir belə yaxın görünür...

YALVARIRAM, A ÇAPAR...

Uzaqdayam, yalvarıram, a çapar,
Məndən bizə salam apar, söz apar.
Salam apar quzeydəki ulasa,
Yazdan danış qar çiçəyi dalasa.
Bala-bala başa sal ki palıdı,
Həsretlisi hər qəmindən halıdı.
Bənövşəni and verib öz canına
İnandır ki, can atıram yanına.
Zillənməsə qartalımın qıy səsi,
İnandır ki, hələ sağdır yiyəsi...

Uzaqdayam, yalvarıram, a çapar,
Salamımı yeyin apar, tez apar.
Yalvarıram, bu qayğıma ortağ ol,
Günümüzdən danışanda toxtaq ol.
Yaylaqlarım bilməsin ki, yanıram,
Bulaqlarım bilməsin ki, donuram.
Dərələrim eşitməsin dərdimi,
Bərələrim bərk dayansın nər kimi.
Yarğanlarım çoxdan köçüb bağıma,
Loğmanlarım tutulmasın ağrım.
Çiçəklərim sezməsin ki, solğunam,
Göyçəklərim yozmasın ki, yorğunam.
Yalvarıram, şirinlik qat ləhcəyə,
Xal düşməsin güman adlı ləçəyə.

Darıxmışam, yalvarıram, a çapar,
Məndən bizə salam apar, söz apar.
Tələssən də yavaşca gir o kəndə,
Çox büdrəmə axşam kəndə çökəndə.

Soruş... amma sızıldama, yuxalma,
Danış... amma haray salma, ün salma.
Yoxsa dərdim bütün eli üşüdər,
Əzizlərim qara soraq eşidər.

11 aprel, 1981

QORXURAM

Mən heç inanmıram bu ağ günlərə,
Ucalıq bilmirəm bu qələbəni.
Qorxuram kin odu külə döndərə
İnsafı qıtalan insan qəlbini.

Qorxuram qarala qırmızı Gün də,
Qorxuram ağ güman gözdə sarala.
Qorxuram qoynunda sınaq gedəndə
Gecə ağulana, yuxuda qala.

Qorxuram... qorxumun yuxusu dərin,
Axı ilan çalan çatıdan qorxar.
Başı qar qapazlı nazik güllərin
Balaca yeldən də ürpənməsi var.

Qorxaq olmasam da çox qorxuram mən,
Taleyin sükanı yüz-yüz əldədir.
Kefin kök çağında bir də görürsən
Tufan tüğyan edir, ağac tarp gedir...

Görürsən göz tökür biclik sapandı,
Kim zamin dünyanın gələcəyinə?
Paxıllıq tiyəsi azmı saplandı
Pəhləvan uğurun lay kürəyinə?

Tufan üstündədir gəminin yolu,
Qorxuram qorxuya qorxu ələnə.
Qorxuram qırıla o kürək qolu,
Kömək qayığı da qana bələnə.

Yamanlıq görənlər yaxşı bələddi,
Qorxuram daş yağa toy-düyünlərə.
Bu sevinc özü də bir himə bənddi,
Mən heç inanmıram bu ağ günlərə.

Ucar, 1984

AXŞAM QÜRUBU

Göydən axıb gəldi axşam qürubu,
Üfüqlər dağların səhnəsi oldu.
Qalaylı gündüzlə ağaran qobu
Qaranlıq gecənin təhnəsi oldu.

Nə tez dəyişildi o üzügüləş,
Ay da göy dənizdə üzən balıqdı.
Dünyanı qovzayan o boyda Günəş
Nə tez quyulandı, tez yoxa çıxdı.

Şaxıyan ildırım nəyisə əydi,
Buludlar şığıdı yanan şilkütə.
Bildirki tufan da elə beləydi,
Beləydi, beləydi inişilki də.

Hamıdan qəlbidir haman gur ocaq,
Bir cana yaxşı bax, bir də ad-sana.
Necə olubdusa elə olacaq,
Yubadıb özünü dilə tutsana.

Tarixin qəlbində az adam qalar,
Hələ öyünmək də hədərdi, hədər.
Sellər daşa-daşa daşda qırılar,
Güllər aç-aça ölümə gedər.

Dünya bizim kimi, biz dünya kimi,
Hər qismət uzaqda, hər inam dərin.
Son payı gündüzmü, yoxsa gecəmi,
Əri Göylər olan bu ana Yerin?..

Oğuldərə, 1983

GECƏ GƏZƏRGİSİ

Bu gecə gəzirəm payı-piyada,
Əlimdə kolların yumşaq qız əli.
Yatır qızıl maral qızıl qayada,
Yatır sıldırımında yorğun dağkəli.

Bu da göy çəməninin gözəl kilimi,
Biçinçi neylədi otu biçəndə.
Bir ana bildirçin can verən kimi
Cücə civildəşdi cilin içində.

Yaxşı ki, şenliyə sığınıb sürü,
Yalmana-yalmana qaçdı yalquzaq.
Belə qoruyalar yesir-yüsürü,
Beləcə dağıla qurulan duzaq.

Bəzən çəkişmələr adamı çəkər,
Adam uduzar da öz uğurunda.
Qoy nəfəs-nəfəsə yatan çiçəklər
Tufana düşməsin məclis quranda.

Qorxaq küçüklər də kölgəmə hürür,
Gecə Ay ətirli, yolçu səllimə.
Ayılmış ayılar elə düşünür
Gəzən ya dəlidi, ya da çölləmə.

Dağlarsa hay verir həyanlı olum,
Dolur qulağıma ilahi bir səs:
İlham qaynağına qovuşan oğlum,
Bulaq duruxarsa qayanı dəlməz.

Gedirəm cığırla qarabaqara,
Gecə dirsəklənib yaşıl yosuna.
Gah çənə düşürəm, gah qalın qara,
Gah ürcah gəlirəm gül quyusuna.

Boylanır qəlbidən közərən gözlər,
Ana Yer ağbirçək, ata Göy ulu.
Qoynu xəzinəli gədiklər, gözlər
Dolu küpəlidi, dərin quyulu.

Ayın gur saçında xurmayı xına,
Kim işıq istəmöz yolu üstündə.
Qalxıram üfün ağ yuvasına,
Gedirəm şəfəqin qolu üstündə.

Qızılqaya, 1983

QIŞ QABAĞI

Şaxta yaxınlaşdı əlində yaraq,
Gündüz isinəni gecə keyitdi.
Qışın nəfəsindən saralan yarpaq
Elə sərələndi, sanki meyitdi.

Yel dəyən budaq da ürənib ürkdü,
Uçdu bildirçini lüt biçənəyin.
Qırov dənər-dənər qurğuşun tökdü
Üskük boğazına çildimçiçəyin.

Kollar sümsürüklü, ağaclar alız,
Bostan uralanıb, tozanaq urva.
Gələndə istidən partlayan payız
Gedəndə büründü kətan qırova.

Kötük çilik-çilik, odunlar çin-çin,
Meşənin çırağı yanan çıl-çırpı.
Qışı qarğışladı hey için-için
Dərə lıqqa-lıqı, bulaq çıp-çırpı.

Yağış yolda dondu gur yağa-yağa,
Yolda düyünləndi kəndin arxları.
Yumru dabanına yağ yığa-yığa
Ayı yumalandı çiləyə sarı.

Darıxan maral da sığındı dağa,
Yiyəsiz yazığın dərdinə bax bir:
Nə vaxtsa nənəsi gəlmiş ocağa
Nəvəsi qorxudan üzükə bilmir.

Ağyalı çaparaq qış yaxınlaşır,
Düşünən torpaqdı, sustalan sudu.
Duman korun-korun qaynayıb-daşır,
Təhnədə qıjqırır dəhnə buludu.

Göyün də yarğanı basılı, dümdüz,
Artıq ağ çuvalın ağzı açılmış.
Üfüqün tərkində yellənən gündüz
Axşamın dar vaxtı dardan asılmış.

Artıq nəm qaranlıq qaşlara qonur,
Qaralır get-gedə palıdı qürub.
Dağın ətəyində ovlar qorunur,
Dağın təpəsində tufan qudurub.

Gecənin canında soyuq əsməcə,
Oğrunca-oğrunca sızlayır gecə.
Çoxaldır ağılığı Ayın çiliyi,
Donub-darılaşır çənlər, çisəklər.
Göynəyir torpağın duyan iliyi,
Çırpınır can verən güllər, çiçəklər.

Qubadlı, 4 dekabr, 1982

PƏNCƏRƏDƏN BAXASAN

Pəncərədən baxasan o qarışıq şəhərə,
Boylanasan arabir avtobusdan, qatardan.
Xəyalını bələyib qızılgülə, şəkərə,
Düşməyəsen maraqdan, düşməyəsen tutardan.

Göz qoyasan göylərdən bic bulvarın toruna,
Anmayasan bardakı barabanlı kefi də.
Görməyəsen göy qoca necə qıyır varına
Bir özünü satmışı hövkələrkən kafedə.

O həyasız küçəylə getməyəsen yanaşı,
Cıncırıqlı qapı da çımxırıqlı gəlindi.
Qaytaranda dəhlizdən səni böyük bir naşı
Biləsən ki, düşmənin bombolomboş əlindi.

Aralıdan süzəsən evlərin ağ büstünü,
Axı duzlu duzaq da uzaqdan ağ görünür.
Bir yoxsulun başından havalanan tüstünü
Yozasan ki, buxardı – dəmkeşlərdən kürünür.

Dalanlardan tez dönüb dayanasan daldada,
Dalamaya qəlbini od küləyin yalmanı.
Hövsələni tovlayıb him-cim ilə aldada
Dükanların bəzəyi, bəzəklərin yalanı.

Ürəyində saf qala olan tanış-bilişin,
Xəyalının şan balı qarışmaya zəhərə.
Nə tamahın düşə heç, nə bir yönün, bir işin, –
Pəncərədən baxasan o qarışıq şəhərə...

28 oktyabr, 1982

ELDƏN UZAQDA – EVDƏN UZAQDA

Harda yelə verim bu yalqızlığı,
Kim yaxın gələcək, üzə güləcəkdir?
Bağrıma yük olan bu alızlığı
Kim alıb əlimdən yarı böləcəkdir?

Hara üz çevirmək, kimə küsünmək?
Adam istəmir ki, minnət götürə.
Qorxuram özgədən alınan kömək
Sonra qar yağdıra, qaxınc gətirə.

Ürək gül açıbdı qan uda-uda,
Bəzən yaxınlıq da aranı əyir.
Dərdini dəm edən yazıq dostu da
Vaxtsiz oyatmağa üzüm gəlməyir.

Bəs harda bulunum bu axşam-axşam,
Duyğumun kökünü kim görəcəkdir?
Cırtan ürəkliyə könlümü açsam,
Qəmin solanı da göyərəcəkdir.

...Deyirəm özündə bir qorunasan,
Açıla başından bu cin yığıcı.
O halal ocağa təmiz qonasan,
Qaytara biləsən ilk saflığıcı.

Umsunub uçasan o doğma yurda,
Nəğməyə tutasan toyu-mağarı.
O qoyma-harayda, o vurhavurda
Sən də qaynadasan çığır-bağırı.

Köçünü yaylağa tökəsən yenə,
Süfrə bəzəyəsən suluq-muluqla.
Orda dirsəklənib xalı çəmənə,
Duz-çörək dadasan çoban-çoluqla.

Ya da bəxt çiçəyin çirtlaya sənin,
Şənlənib yırtasan qəmli kəfəni.
Çöməlib köşkündə çəkməsilənin
Tüstüyə qatasan tünd lətifəni.

Ürəyin saz teli tarım köklənib,
Vallah bu arzuyla bir ömür azdı.
İndi yorğaladıb kürən köhləni
Yalda yellənmək də yaman olmazdı.

Həsretin göynəmi qanda, ilikdə,
Yalqızam... alnıma yazılıb dərdim.
Bu qərib gecədə, bu dinməzlikdə
Doğma söyüşü də nəğmə bilərdim...

ELLƏR KÖÇÜB

Ellər köçüb, dağlar qalıb başına,
Yurd yerinin yükək daşı yıxılıb.
Yaylaqları qana salan al xına
Yarğanların dodağına yaxılıb.

Yastı bomboz, sinə sarı, qırmızı,
Gur ocaqda köz sovrulub, gül solub.
Töküldükcə kolun-kosun pırpızı
Gözəllik də perik düşüb, sovrulub.

Qırov səpib göyün gecə ələyi,
Güzdək çiçək qorxa-qorxa çırtlayıb.
Nər göyrüşün qızılyarpaq ürəyi
Xal bitirib, şırımlanıb, partlayıb.

Tək qarağac qəmli-qəmli durmada,
Batan günəş him elədi, göz qırpdı.
Uzaq yerə uçub gedən durna da
Soyuqdan yox, qəriblikdən qaçıbdı.

Örüşdəcə dolu qalib daş yalaq,
Kim bacarar o kör-köçü əyləsin?
Güyümlünü gözətləyən baş bulaq
Çağlamasın, çağırmasın, neyləsin?

Neyləsin bu ağılsızın axşamlar?
Nə səs-küy var, nə işıq var, nə haray.
Göy üzündə əl çatmayan ağ şamlar,
Yer üzündə bənd tutmayan axar çay...

Yasa batdı yastana da, yamac da,
Dəli külək çör-çöp ilə güləşdi.
Qoyun-quzu əmişdiyi arxacda
Sel simləri quzu kimi mələşdi.

Hanı şenlik, hanı haman alaçıq?
Dərd ürəkdə saxələnilib zoğ kimi.
Tala döşə pərçimlənən tolamıx
Oyur yerin kürəyini ox kimi.

Quyu sükut hökm eləyir dağ uda,
Yalçın qaya qanad umur quş olsun.
Yalqızlıqdan qorxub-hürkən yolçu da
Az qalır ki, qurda-quşa qoşulsun.

DURUB ÖZ-ÖZÜNƏ DANIŞIR ADAM

Bir vaxt bilməmişəm, lağ eləmişəm
Durub öz-özünə danışanlara.
Bir vaxt bilməmişəm, lağ eləmişəm
Vurub öz dizinə danışanlara.

Beləsi çox imiş, kişi, sən demə,
Belə küskünlərdən küsüb incimə.
Bəzən alışqansız alışır adam,
Cinlənib canına daraşır adam!
Dərdi dalağını bərk dalayanda,
Çərçivə içində çapalayanda,
Sirdaş tapmayanda dil tərپətməyə,
Sarı olmayanda yara örtməyə,
Deyə bilməyəndə ürək sözünü,
Kimsəsiz bir yerə tutub üzünü
Düşünür: hamıya özgəyəm, yadam, –
Durub öz-özünə danışır adam!

Sinələr dağlanır göz görə-görə,
Dil qına çəkilir, sümük qışqırır.
Gümanı ütəndə közərən kürə
Külü sovrulanın kini fısqırır.
Neyi kirməyən neyləsin axı,
Dinsinmi axırda tək qalacaqsa?
Sirrini o kimə söyləsin axı,
Arada öz burnu ovulacaqsa?!
Beləcə-beləcə üşünüb-qorxur,
Sonra olasını öncə duyuxur!
Başı qapazlanıb işi donanda,
Ağrı bərəsində dərdi dananda,

Kökünə, ilkinə turp əkiləndə,
Öz könül oduna bərk büküləndə
Kükrəyib fələklə atışır adam, –
Durub öz-özünə danışır adam!

Mənliyi olanda – ya qız, ya oğlan –
Havayı üfləmir harayı, ünü.
Özgə quyusunda gizli boğulan
Özündə qoruyur həya gülünü.
Beləsi öyrəşib nisgil yükünə,
Yaxşını-yamanı götür-qoy edir.
Ömrünü səpsə də qayğı ləkinə,
Vayın qucağında neçə toy edir.
Təklilik tor quranda, canı yoranda,
Anım bal axıdıb qəlb doyuranda –
Beləsi şadlanıb şaqqanaq çəkir,
Göyərən göynəmə qızıl dağ çəkir.
Təklənib, teylənib deyir azadam, –
Durub öz-özünə danışır adam!

İnsan, yazıq insan, çəp gedən insan,
Yol toru toxuyur öz dünyasına.
Hayıf ala-ala hər yağısından
Sonsuzluq gətirir elin yasına...
Qalın buzlağını bomba isidir,
Yarağı sallanır Aydan, ulduzdan.
Bəzən də yayınıb uzağa gedir
Raketdən-maketdən, qara quduzdan.
Bəzən də – qınaqla yuyulan çağ,ı,
Topların ağzına qoyulan çağ,ı, –
Düşünür: dönüyəm, zalım inadam, –
Durub öz-özünə danışır adam!

Kiminin üzü şən, ürəyi şan-şan,
Kiminin çağlığı ağrı çığnağı.
Hayana baxırsan yalnız danışan,

Hayana baxırsan d rd dađınıđı.
Kimi qınayasan yađı torunda?
B z n dađ dibində quruşur adam!
Taleyi h nk r b  z  duranda,
S z n n belini qanmaz qıranda
Gedib g r nm z  qonuşur adam!
Gedib yal-yamaca yanaşır adam!
Durub  z- z n  danışır adam!

26 noyabr, 1982

SILDIRIMLA YOLÇU QALXDI

S rt sıldırım –
şırım-şırım,
tarım-tarım!
G rk mind   zg  qırım!

Sıldırımla yolçu qalxdı,
daşlar onu az peyl sin!
Getdiyi yol geri axdı, –
o neyl sin, b s neyl sin?

Yol yolçunu
yer  s rdi!
Yıxıb onu
daş d b rdi!

Kötüklər də qopub düşdü,
O dırmaşdı – yol sürüşdü.
Yol yolçuyla düşünüşdü!

Çox düşündü cavan oğlan:
Yol yolçunu əyərmi heç?
O qəlbidə axtarılan
bu itkiyə dəyərmi heç?

Yuxarıda qorxunc bərə,
aşağıda dərin dərə.
Yorğun yolçu yortub qalxdı
o dünyanı görə-görə.

Yolçu qalxdı,
dönüb baxdı.
Gedə-gedə
daşlıq gördü.
Zirvədə də
boşluq gördü!..

1983

ÇOVĞUN

Çovğun qarı çalğulayır,
Sovruq basır yolu, izi.
Çovğun məni çulğalayır,
Uğuldayır qar dənizi.

Nə qorxuncdu bu yan-yörə,
Gecə yaxın, şenlik uzaq.
Az qalır ki, gözə girə
Ağzıqara öc yalquzaq.

Qurd qudurub axşam-axşam,
Girələyib öz ovunu.
O istəyir qorxub qaçam,
Verəm həyat girovunu.

At kişnəyir, kırıldayır,
Gözündə son duralğası.
Qarda qarğa qarıldayır,
Qarıldayır qurd qarğası.

At vurnuxur insan kimi,
Hay verirəm haqqı-sayla.
Mən bəxtimi bəzərəmmi
Dost qəmiylə, dost qanıyla?

Bir də axı bu nə marıq,
Biz təklənsək tez ölərik;
İkimiz də aldanarıq,
İkimiz də didilərik.

Çovğun qarı çalğulayır,
Qar altında buz qazmağı.
Qənşərimdə qurd ulayır,
Heç unamır uduzmağı.

Çovğun ütən, çöl ütülü,
Çilə ayı ağnağında.
Gümanımın tülü-gülü
Qalib çovğun çığnağında.

Hava hirsli, qurd qudurğan,
Deyirəm ey, mən də varam!
Fırlatsa da yüz burulğan,
Yanılmaram, yayxınmaram.

Yaşayaram inam ilə,
Hökmü verən aydı, gündü.
Öclərimdən ötən güllə
Bərk ayaqda özümündü.

Çovğun qarı çalğulayır,
İmza izim qar kağızda.
Çovğun məni çulğalayır,
Çırpınırım ac ağızda.

At yeri yir yavaş-yavaş,
Köhlənimə deyirəm mən:
Yaxşı yoldaş, yaxşı qardaş,
Qurtar məni bu ölümdən...

28 mart, 1981

ÇARPAYI

Yat, ay mənim can-ciyərim, balacam,
Bu ay sənə bir çarpayı alacam.
Oxuyursan... axı yeddi yaşın var,
Hər baxanda könlüm səndən yaşınar.
Beşiyə də baş qoymadın barı heç,

Utanıram... günahımdan özün keç.
Yeməyini düzməsəm də cirəyə,
Geyimini qurban verdim çörəyə.
Heç bilmədim bu yaxşıdı, yamandı,
Güman bala, var-yoxumuz gümandı.
Utanıram... bu suçumda üzür gəz,
Əyin dözər, qarın yamaq götürməz.

Yox, bəlkə də alınsaydı çarpayı,
Gözəl bacın heç olmazdı yer payı.
İraq səndən, qulağına qurğuşun,
Əldən uçdu oğul adlı bir quşum.
Mən onun da məzarına borcluyam,
Şadlıq hanı qəm arıdam, dərd yuyam?

Yat, ay quzum, keşiyində mən durum,
Qoy ömrümü qayğılara yondurum.
Yox, onsuz da utanıram, utanı,
Başa düşsən bağışlarsan atanı.
Utanıram... ta nə gəlir əlimdən?
Gözün aydın deməmişəm hələ mən.
Hələ sənə verməmişəm o payı,
Önə düşüb çörək payı, su payı.
Vallah, hələ könlümdədir o istək
Bir çarpayı alım gərək... isinək.
Yat, ay quzu, başa vurcaq bu ayı,
Durub bizə gələcəkdi çarpayı!..

8 sentyabr, 1980

BİZ DƏ EV OLMUŞUQ

Gəlin, a dostlarım, gəlin yaxına,
İndi yerimiz var, yuvalı quşuq.
Bu nə qazarmadı, nə yataqxana,
Biz də ev olmuşuq, külfət olmuşuq.

Budur, güman dolu bir dolanışıq,
Bizimdir gur ocaq, ruzulu bucaq.
Süfrədə öpüşən gümüş qab-qaşığı
Elə bil sevincdən xor oxuyacaq.

Bu da yaz naxışlı yumşaq xalılar,
Gəlin bir dincələk, bərk yorulmuşuq.
Bu da gül ətirli göyçək balalar,
Biz də ev olmuşuq, külfət olmuşuq.

Danışdım... xəyalım geriyə döndü,
Aldəyiş geyərdik köhnə köynəyi.
Üzə göyərdikcə günlərin tündü
Tütünə bükərdik gizli göynəyi.

İndi bu ev mənim, bu var mənimki,
Sırrımı açırım – sınmasın anam.
Keçdi o dar dəkəm, o dəmlərim ki,
Donora qan verəm – çörək qazanam.

Keçdi tələbəlik, pulsuzluq qorxum,
Demirəm hər bəla düzlüyə gəlir.
Dünən qəpiyinə qıymayan qohum
Bu gün yaxa yırtıb yüzlüyə gəlir.

Varını verməyən barı dinməsin,
Pis adam özünə güllə çaxırmış.
Yağlını üyüdən heç öyünməsin,
Yavanı yeyən də yaza çıxırmış.

Çoxları çolpuyub bərədə qalıb,
Yoğrula-yoğrula biz doğrulmuşuq.
Çoxunun gözləri bərələ qalıb –
Biz də ev olmuşuq, külfət olmuşuq.

Kötək də görmüşük zirvə bəhsində,
Kömək satanlara dil tökməmişik.
Dilək duyanların dağ sayəsində
Ürək qıranlara üzükməmişik.

Eh, tumu törədən qismət ləkidi,
Bəxtin boyaları azmı döyüşmüş?
Hər ağ gün, qara gün pay buketidi,
Həyatda hamının püşkünə düşmüş.

Uğur saç ağartmış, qayğı bel əymiş,
Vurğunluq ucundan çox vurulmuşuq.
Dünyanın gedişi elə beləymiş,
Biz də ev olmuşuq, külfət olmuşuq.

16 iyun, 1982

ÇİSKİNLİ HAVADA

Dumanın dibində itdi alaçıq,
Qəlibə düzüldü şəh almazları.
Ocaqdan tez qalxıb tez əriyən cığ
Özündə göstərdi gücü azları.

Yanıb-çatıldadı çırpılar-şaxlar,
Dəyişdi dəyəninin suru-suyumu.
Közdə ütələnən umsuq uşaqlar
İçdi göbələyin göbək suyunu.

İçindən gül açdı odlu samavar,
Başına el yığdı dovğalı qazan.
Dəyədən diklənən buxarlı havar
Milləndi havanın son qatınacan.

Tüstünün dirəyi buluda çatdı,
Nehrə asılıda, nənə işində.
Baba qocalığa bürünüb yatdı,
Bəbə mışıldadı ana döşündə.

Çölünsə boynunda büllur muncuğu,
Gözəldir çəməninin çiçək çimişi.
Qənşərə çıxartdı çoban-çoluğu
Qoyun mələrtisi, quzu əmişi.

Çiskinli havada qara mısmırıq,
Yağdı qara yağış yamyaşıl ota.
Göyün çaxmağından qopan çımxırıq
Şırıltı axıtdı soyuq sükuta.

Külək kürəklədi qatı dumanı,
Dumanın altında gizli irilmə...
Uzaqdan sızılan parlaq gümanı
Yolda qaralası qığılcım bilmə.

8 aprel, 1981

YORĞALA, KÖHLƏNİM

Yorğala, köhlənim, yaxşı yorğala,
Belə ötüşmələr çox yorar səni.
Çıxmısan yarışa, çıxmısan yola,
Mənzilə çatmasan çər vurar səni.

Könüllü dəhmərlən can üzə-üzə,
Qorun şallağın da şapalağından.
İrəli ötəndə özünü gözlə
Geridə qalmışın kin qılığından.

Səni qorxutmasın bu tarap-turup,
Ağciyər olarsan çox ürkə-ürkə.
Bizim başımıza əkiləcək turp
Yadın ürəyində bitəcək bəlkə.

Biz dilək quluyuq, ər oğlu ərək,
İstəklər sığınıb vicdanımıza.
Dar gündə heç kəsi bada vermərik,
Qənim kəsilsək də öz canımıza.

Tumumuz göyerməz o qərib ləkdə,
Ulu beşiyimiz bu dərə, bu dik.
Hərdən incisək də, hərdən küssək də,
Yurdun çöl üzünə düşən deyilik.

Suyunu soyunsa ölər balıqlar,
Əyrilik əyirən düzdən çəkindi.
Hardasa Vətəni bizdən alıblar,
Bizi bu Vətəndən almaq çətindi.

Niyə mızıldandı qısıq nökərlər?
Muştuluq gününə mərcliyəm, mərcli.
Qalın meşəni də qırıb-tökərlər,
Qaziya bilməzlər köklü-köməcli...

Yorğala, köhlənım, yaxşı yorğala,
Çoxları göz dikib qurd yerişinə.
Töyşüyüb sıradan sən qala-qala
Keçərsən qanığın qarmaq dişinə.

Yorğala, gümanım, uç birər-birər,
Düşmən dostdan olur... baxma igidsən.
Səni qoç oğlanlar bir qoçaq bilər,
Dala dartınanda öncüllük etsən.

Gözünü qırmasın gəmili yüyən,
Hələ aşmalıyıq tilsimli dağı.
Yarış meydanında ucalım deyən
Qansız da qazanar çox azadlığı.

Qoy uğur gətirsin halal girəvə,
Təki bacaranın gücü doğrulsun.
Mənim qonmadığım günəşli zirvə
Barı başqasının yuvası olsun.

23 oktyabr, 1981

ELÇİ GEDİB

Elçi gedib qız evinə, qızgilə,
İndi oğlan öz evində bir qərib...
İstəyir ki, o xoş xəbər tez gələ,
Bir uşağı söz çəkməyə göndərib.

Rahatsızdı... düyün düşüb qaşları,
Bacarsaydı buyurardı küləyi.
Dən verərdi, dərş verərdi quşlara,
Deyərdi ki, yol gözləyir diləyi.

Oğlan belə qərar tutmur... neyləsin?
Yada salır həm qaranı, həm ağı.
Elə qorxur şeytan nağıl söyləsin,
Çözələsin üçyüzillik yumağı.

Heç olmaya kəlmələrin “amma”sı,
Oğlan qorxur bəxti keçə kəndirə.
Qorxur qızın ikidilli anası
Minnətçini cin atına mindirə.

Daldalanıb ot tayası dalında,
Tütün eşir... ürəyində sözü var.
Axı elçi “yox” cavabı alanda
Oğlan evi sınıq düşər, sızıldar.

Elçi gedib qız evinə, qızgilə,
İndi oğlan öz evində bir qərib...
İstəyir ki, xoş xəbəri tez bilə,
Bir uşağı söz çəkməyə göndərib.

BARIŞMARAM

Gedirsənsə, gözünü məndən tamam kəsib get,
Gözünlə barışaram – özünlə barışmaram!
Yoxluğumun ucundan, həsrətimin ucundan
Yuxuna qarışaram – özünlə barışmaram!

Dilinin kor tiyəsi öyrənibdi pis kəsə,
Pisini də öyərəm, özgə səni pisləsə.
Dərd qəlbini tək görüb qarmalamaq istəsə,
Dərdinə darışaram – özünlə barışmaram!

Sən yanılan, yandıran, sən küsdürən, sən küsən,
Heç qapından girmərəm, qayıt desən, gəl desən.
Görsəm dara düşmüşsən, görsəm yaman gündəsən,
Yağınla vuruşaram – özünlə barışmaram!

Çox əyri düzələrdi qovuşsaydı düz-düzə,
İllər ilmə toxudu, söykənmədi söz-sözə.
Elin yığnaq yerində birdən gəlsək üz-üzə,
Halını soruşaram – özünlə barışmaram!

Axı mənə kim çatar ağ günü diləməkdə,
Qələbəni gəzmərən qırmaqda-şiləməkdə.
Oğul-uşaq böyüdüb başçılıq eləməkdə
Yolunla yarışaram – özünlə barışmaram!

Qəlbə hopur sirdaşın hər baxışı, hər izi,
Düşmən çıxan dostun da ağır olur itkisi.
İşdir, səndən başlayıb ölüm ayırsa bizi,
Qəbrinə sarışaram – özünlə barışmaram!

8 aprel, 1982

ÖLÜMDƏN O YANA

Ölümdən o yana yol varsa əgər,
Onu mən getməli, mən aşmalıyam.
Öldürüb ölümü, necə deyərlər,
Ulduzdan ulduza yol açmalıyam.

Ölümdən o yana yol varsa əgər,
Yolumun yolunda ölməyə dəyər.
Onda mən nə haqla sürünməliyəm?
Göydə süzməliyəm uçan ley kimi.
Onda mən dünyanı bürüməliyəm
Ölməz Homer kimi, Qaliley kimi.

Ölümdən o yana yol yoxsa əgər,
Bəs niyə ölməyir böyük əsərlər?
Bəs niyə yorulmur,
ölümlük olmur
Dünya yolçuları Nizami, Balzak?
Niyə unudulmur, heç unudlmur
Şərqli Qaçaq Nəbi,
Qərbli Spartak?

Ölümdən o yana yol var əslində, –
Əgər biz yolları yarıda bilsək.
Əgər bu yaşayan saatda, gündə
Ölümsüz sabahı yarada bilsək...

Ölümdən o yana yol var əslində.

Oğuldərə, 1983

ÇİRAQ

Sənə sığınmışam söz qoşa-qoşa,
Hamıya göz olub, göz qoyan çıraq.
Ağrı içirdilib içi yanmışa,
Piltəsi dilimcə sızlayan çıraq.

Qalayın çəkilib ağ alaçığa,
Hisli işığında qəm boyası var.
Sənin papağında alovdan cığa,
Mənim ürəyimdə köz tayası var.

Ortan qız ortası, özün alyanaq,
Bəlkə bir gözəlin od heykəlisən.
Sən ay sevənini yandıran qoçaq,
Mənim dostum kimi necə dəlisən.

Xəyal üzə-üzə yaddaşım kişnər,
Gəl evin göyündən biz səni asaq.
Deyirlər saf işlər, sayalı işlər
Sənin işığında görülüb ancaq.

Sənin işığına sinib yatardıq,
Əsirlik çəkərdi əsrin o çağı.
Səni qəmə kimi qəlbi tutardıq
Atasız qalanda ata ocağı.

Adın bir dəyədə günəş olardı,
Güllər açılardı dəmir döşündə.
Gecənin gen alını əbrəş olardı
Gümüşü tellərin çölə düşəndə.

Gecənin qarnında qara xortdanlar,
Dumanlı təpələr devə dönərdi.
Meşədə yol azan yoluq cırtanlar
Tutub işığından evə dönərdi.

Elə bilirəm ki, indi də acam,
Elə o zamandan dərd bizi yeyir;
İşıqı sönməkdən qorxunan qocam
Çırağı söndür yox, söyündür deyir.

Yamanca dolmuşam, çıraq, ay çıraq,
Güman ki, yuxuma binələr gələ.
İstərəm hər axşam bir məclis quraq,
Bəlkə işartına nənələr gələ.

Gələ nər igidlər, gözəl gəlinlər,
Əllərdən, dillərdən düyün açıla.
Nehrə çalxayanlar, ip əyirənlər
Nağıl da qondara, nanay da çala.

Axşamdan basıla çölçü xurcunu,
Basıla qablara yağlı yavanlıq.
Elə sözgəlişi deyirəm bunu,
Gələ o yanımlıq, o mehribanlıq...

Gör nəyi arzular köksünə qonan,
Ay çıraq, özüm də çılğınam axı.
Nəzik piltə kimi yağında yanan,
Coşqun dalğa kimi dalğınam axı.

Şirinlik ummaram şirin qılıqdan,
Qorxum dost-doğmanın dönməsindəndi.
Qorxum bir ölümdən, bir ayrılıqdan,
Bir də son işığın sönməsindəndi...

ÖMÜRLÜK QONASAN

Ömürlük qonasan bu ölməzliyə,
Bu köhlən dağları gündə minəsən.
Dumanın qanadı səni gizləyə,
Gülün xırmanında gülə dönəsən.

Gələsən ilk yazın ilıq çağında,
Görəsən gözəllər boynunu burub.
Gümüşü göllərin süd işığında
Çimişə səninlə qızılı qürub.

Ya da geyinəsən yay axşamını,
Gün dağa dırmaşa, kölgə alçala.
Aşasan o külək aşırımını,
Ağac qol götürə, budaq əl çala.

Payızın kəfəni sapsarı küləş,
Ürəyin yanırsa mələ ki, mələ.
Elə qıy çəkəsən – o batan günəş
Qəbir qapısından qayıdıb gələ.

Gəzirsən... atının başını burax,
Duruluq çiləmiş çillə ayazı.
Qarın göbəyində buğlanan bulaq
Düzüb yaxasına yaşıl qotazı.

Görürsən dünyanın düzümü necə,
Üz-üzə dayanıb quzeylə güney.
Ağlaya-ağlaya gülər indicə
Çayın dodağında çalınan o ney.

Hər isti-soyuğa alışmaq asan,
Ömürlük sevəsən umub-küsəni.
Sən doğma torpağı əziz tutasan,
Torpaq ürəyində yaşada səni.

1985

YAZ GƏLİŞİ

Günəşdən pay aldı yaz günortası,
Həlimlik yayıldı yal küləyinə.
Sancıldı yağışın gümüş gordası
Dağın qar qarnına, buz kürəyinə.

Çiçəklər çırtladı qar çadırında,
Mindi ac arılar üskük minbərə.
Dərə duruxmadı don çidarında,
Bərəlti gözünü bəzəkli bərə.

Çöllər də soyundu kör-köhnəsini,
Göllər daşa-daşa duruya çıxdı.
Sellər sürütlədi gül pöhrəsini
Palçığı-pasağı kürüyən vaxtı.

Bu nə qoyma-haray, bu nə qovhaqov,
Yeyilmə düşübdü, Yer dağılacaq.
Qıjovun qarnında mələyən buzov
Burulğan burnunda ilan olacaq.

Ağrı var çayın da çərçi səsində,
Qaya çəpərində o darıxıbdı;
Çırpınıb çək-çevir çərçivəsində,
Özündən çıxanda yoxa çıxıbdı.

Yox olub meşənin qış durğunluğu,
Kökü qazınanın başı əyilmiş.
Dəyişkən suyunun zəlzələ zoğu
Dəmircan dağların bağrını dəlmiş.

Yenicə bitən də halını anmış,
Qan-qada yükləmiş hər yüksəlişi.
Qışın dincliyini dünyadan almış
Yazın çalxanışı, yazın gəlişi.

1985

KÖÇ YOLUNDA

Arana tel vurdu dağın şimşəyi,
Yelləndi göyün də o yaş yaylığı.
Köçün yır-yığışla yola düşməyi
Çiçəklə bəzədi qərrib yaylağı.

Erkəci yormadı buruq buynuzu,
Qoyun qılafladı, at daşırğadı.
Çobanın boynunda mələyən quzu
Qara yetimliyi belə qarğadı.

O yelli maşınlar gədiyi aşdı,
Güclüyə yükləndi ən ağır yüklər.
Yükün ortasında şirin yalaşdı
Uşaqlar, pişiklər, danqı küçüklər.

Getdi göy naxır da gül vura-vura,
Yol yolu uzatdı, yoxuş enişi.
Buğa böyürdükcə toy qura-qura,
Dəyişdi düyənün dəli yerışı.

Titrədi qoçun da qumroylu dizi,
Höyürə çağırdı yaz mıqqıltısı.
Çağırdı qulanın qız kişnərtisi,
Çağırdı ürgənin ər kırıltısı.

Hamıya güc verdi yazlı umacaq,
Qurd-quş da sarışdı çala-çuxurda.
Düşərgə yerində qalanan ocaq
Basdı damğasını yolüstü yurda.

Gecə duyuyq saldı çoban-çoluğu,
Sorğular saxladı gəlib-keçəni.
Quyuda sulanan əmlik suluğu
Ətirə bürüdü hər dəyəçəni.

Qıyyalar oyatdı axar-baxarı,
Ayı çoban oldu yunu yolunca.
Yortdu yalquzaq da yaylağa sarı,
Sürünə-sürünə sürü dalınca.

Partladı barıtlar, düşdü gilizlər,
Güllədən gül çəkdi qapqara pərdə.
Sancıldı dağlara süngülü səslər
Toppuzlu çomaqlar çaqqışan yerdə.

Havalı yağının hansını deyim,
Girəvə tapanlar gözə soxuldu.
Yolçunu yoran da yoxuşlar deyil,
Qorxulu quduzdan qorunmaq oldu.

1985

ÇİÇƏK SARIĞI

Məni əzizləyir çay həzinliyi,
Başıma əl çəkir yelpikli budaq.
Yuyur canımdakı hər əzginliyi
Ağzı gül yaşmaqlı utancaq bulaq.

Yamyaşıl çəmənlər yonca çıraqlı,
Yapışqan qoxuyur südlü sütüllər.
Yeddi boyalıdı, yeddi qurşaqlı
Yerin göyqurşağı süsən-sünbüllər.

Özümə deyirəm diləyin gülsün,
Elə sarmaşığı da bir sarı simdi.
Qoy ütük şairlər əl payı güdsün,
Göyün göz olmağı mənim bəsimdi.

Belə duruluğa batıb qalasan,
Yaxa verməyəsən qilü-qala da.
Çaylar layla çala, yatıb qalasan
Durna gecələyən yaşıl talada.

Yoldaşlıq edəsən köçəri quşa,
Daşı da qucasan bir dost bilərək.
Elə mənim kimi şalğam olmuşa
Bu loğman otların ovsunu gərək.

Deyirəm bu duman çətin çəkilə,
Boğulan buluddan alov sağılar.
Üz gedən yaramı yarpaqla bələ,
Dərini sağalar, sonra sağalar.

Yanar diləyin də qızıl çırağı,
Düşər yaddaşından ölüm qorxusu.
Ağrılı canımda çiçək sarığı,
Gümanlı qəlbimdə çiçək qoxusu...

1983

ÖZÜMDƏN BAŞQA

Qayğı çəkə-çəkə başım ucalıb,
Fil yükü daşıyır bax bu qarışqa.
Dərdimin əlacı özümə qalıb,
Mən kimə küsünüm özümdən başqa?

Qəlbən sevdiyim də sevincə yağı,
Özümdən özümə dost tutmalıyam.
Bu dönük dünyada kimim var axı,
Arabir özümə yas tutmalıyam.

Arabir tox durub yalan yozmalı,
Arabir gül olub buzda bitməli;
Ağrını dözümlə daşa basmalı,
Ağını gülüşlə tez kiritməli...

Düşmərim anımın ağ qanadından,
Gücümü artırır qayğımın tığı.
Pis tay-tuş adından, yoldaş adından
Verərim özümə göz aydınlığı.

Güllərim açılar od geyə-geyə,
Nəyimə gərəkdə qaxıncı yardım?
Asılı olmaqdan qorxmuşam deyə
Ölüm qazmamı da özüm qazardım.

Mən mənə hamıdan yaxşı tanıyan,
Hamıdan çox sevən, çox da sınayan.
Əriyib tökülsəm polad özüləm,
Hörülsəm qalayam, gərilsəm qalib.
Dönməz dostlarımdan qalan özüməm,
Dərdimin əlacı özümə qalib.

1983

ÖLÜMSÜZLÜK

Nə həkimdən dilə onu, nə dərmandan,
Kömək durmaz kötək güclü bəhsəbəsin.
Darı necə diri çıxsın dəyirmandan,
Üyüdənin özü necə üyünməsin?

Yaranmışın biri insan, biri maral,
Yara vurduq... ət yeyildi, gön geyildi.
Yarış açıb öyüd verdik:
vur al, qır al,
Yarımadıq... başımıza nələr gəldi.

Acığımız çox boşaldı daraq-daraq,
Hamımızı qarsaladı hirsin odu.
Bu nə yaraq, bu nə soraq, bu nə maraq?
Yaman işlər döl artırıb ölüm oldu.

Ölümsüzlük belə-belə ölüb getdi,
Hələ ona bolca-bolca borcumuz var.
Ölümsüzlük yanımızdan ötüb getdi,
Boynumuzda su arıtmaz suçumuz var.

Ölümsüzlük, ölümsüzlük, ölümsüzlük,
Ölümsüzlük verməz bizə kin adlı yük.
İnsan ara qaynatmasa tapar onu,
İnsan könül qanatmasa tapar onu,
İnsan tufan qopartmasa tapar onu,
İnsan iblis çoxaltmasa tapar onu.

İnsan oğlu insan kimi tanınarsa,
Könlümüzdə yer taparsa halal düzlük, –
Tanrı bizə yaxşı-yaxşı inanarsa,
Ömrümüzə bağışlanar ölümsüzlük...

DAĞIM

Pay verdin uzaqdan gələn qonağa,
Güllənən güllərdən sovqatlı dağım.
Salma hər gözəli gur boğanağa,
Ovçulu, ovlaqlı, sayatlı dağım.

Duruşun sanballı, adın urvatlı,
Altın bol yatırılı, üstün baratlı.
Axşam qürubunda qonur çarğatlı,
Səhər işığında ağ atlı dağım.

Yazda seli axan, yayda duruxan,
Payızda soluxan, dərdi duyuxan.
Qışda gözü qorxan, gölü donuxan,
Buğlanan bulağı suatlı dağım.

Dünya firrancaqmış, üzən qayıqmış,
Fəsilin hayıfı fəsildən çıxmış.
Çovğunlu günlərin qəlbimi sıxmış,
Çiçəkli çağları elatlı dağım.

Ölüm çox sülənir candan bac ala,
Alıcı ruhumu qoyma qocala.
Bir qaya ömrünü ömrümə cala,
İnadlı, qanadlı, nicatlı dağım.

Sən ki ölməzliyini mətin himisən,
Gəminin içində üzən gəmisən.
Yığval sorağında Ağa kimisən,
Dərdi narın dağım, nabatlı dağım.

ÇOBANIN ÖLÜMÜ

Dağlar yetim qalıb yazın yaz günü,
Göy də havayıdan belə hönkürmür.
Dan yeri üfüqdən qıyıb gözünü,
Hamını görsə də bir onu görmür.

Sızlayır suyundan içdiyi bulaq,
Görüşə umsunur uçuq binə də.
Sürü qabağına atılan çomaq
Çarpazı dağ olub yaşıl sinədə.

Yaman doluxsunub yaşlı yal-yamac,
İçində doğranır doğma comalaq.
Belə boşalarmış basılan arxac,
Belə yomrularmış qərib yol-yolaq.

Külək kürlük edir dilində dilək,
Dərə dərd əyirir yuxa suyunda.
Bağrı şan-şan olan ağrılı tütək,
Ağlayır quzunun yuxu hayında.

Qənim qıyya baxmır, oğru oyuğa,
Ağac əldən düşüb, yaraq çiyindən.
Qoyun paçalayan qarmaqlı koğa
Asılı qalıbdı öz dimdiyindən.

Örüşə qan salıb sürühasürü,
Tünbəki tülkü də toğlu kisləyir.
Duzdaq daşlarını yalayan sürü
Mələşə-mələşə onu səsləyir.

Əmlik isidərdi qara yapıncı,
O da didiklənmiş, o da səpilmiş.
Qıncılı papaqdan qaçan qapıcı
Qana yerikləmiş, gözə təpilmiş.

Yiyəsiz qoçu da yiyəli vurmuş,
Buynuzlar sındırmış salbaçı qanıq.
Öddək bir öyəcə ödün uddurmuş
Kolu qurd göstərən alaqaranlıq.

Yalı yalaqdadı küsən bənəyin,
Heyhasız təkə də çöldə bürüşüb.
Ayını anqırdan ayıq əniyin
Quyruğu sallanıb, süksünü düşüb.

Qorxudan sınıxıb şişman şişəklər,
Suatlar sustalıb qürreyli ünə.
Təzəcə çırtlayan nübar çiçəklər
Köçüb o qəribin qəbri üstünə.

Dağlar yetim qalıb, yaylaq sınısıyıb,
Göy də havayıdan belə hönkürmür.
Ağaran dan yeri gözünü qıyıb,
Hamını görsə də bir onu görmür.

1985

UNUDULMUŞ EV

Heç kimin üzünə soyuq baxmazdın,
Ana qayğılıydı isti beşiyin.
Qonaq bolluğunda heç darıxmazdın,
Yorğunu qucardı yorğan-döşəyin.

Qapın oxuyardı cırıncıhacırınq,
Sayıq telefonun... sözü sıyıqlar...
Xalını-xalçanı başmaqlar cırıb,
Yonub daş pilləni dəmir ayaqlar.

Sorağın düşərdi şəhərə, kəndə,
Sinəndə çəkərdin el təpiyini.
Qovğalı zamanda, cırəli gündə
Bölərdin boxçanın son qəpiyini.

Boya çatdırmısan quru çubuğu,
Aca-yalavaca pay verən oldun.
Oxudub-öyrədib neçə yoluğu,
Böyüklük atına mindirən oldun.

Ağlına gəlməzdi indiki dərdin,
Onda pır olmuşdu öyümlü adın.
Neçə kimsəsizə gəlin gətirdin,
Neçə azarlını ölümdən aldın.

Sahibən döşəli, yiyən qəbirdə,
Bomboş bucağına kədər yeridi.
Axı sən yazığın bir ləqəbi də
güman yeriydi.

İndi soğulubdu kömək şırranın,
Bomboş otaqların donub-buyuxmuş.
Yalmanıb-yarınıb iş aşırının
Bu daş-divarcan da ilqarı yoxmuş.

YAĞIŞLI BİR GECƏ

Gecəni odladı göyün çaxmağı,
Gül açdı gürşadın od axışında.
Havada bulunan bulud çaxnağı
Qırdı çanağını yerin başında.

Şimşəyə görsəndi uzaqda duran,
Qızıl göz ildırım qızıl mələdi.
Döşlərə döşənən o ipək duman
Üşüyən çiçəyi tülə bələdi.

Yağışı yalladı çapar boğanaq,
Daşların helləni qayanı qırdı.
Qəriblik qoynunda boğulan qonaq,
Yalqız qəbirin də yası ağırdı.

Gəl açıq danışaq. Onsuz da yaşıq.
Qoyaq ortalığa olub-olmuşu.
Ömür-gün ağartmaz bu ani işiq,
Dil-ağız dirilməz bu ovulmuşu.

Köhlən şuma düşüb, gəmi buzlağa,
Uğur da uğradı gecə selinə.
Baxsan başımızdan diklənən buğa,
Gülərdin həyatın hər fəsilinə.

Ölməzlik özü də ölüm yaşadı,
Nəyinə vurulduq heykəllik daşın?
Bilək yaxşıların nəyi yaxşıdı,
Bilək nəyi pisdi pis tanınmışın?

Adi ağaclıqdı palıdlıq, şamlıq,
Təki hər bitənin başı dik olsun.
Bir udum azadlıq, bir könül şadlıq,
Bir arzu boyunca genişlik olsun.

1985

GECƏ YUXUSU

Yeddi yaşından sonra hovur-hovur yatdığım,
Doyunca hövkənməyən tül döşəyim, yastığım;
İşimin gur çağında qaçıb xumarlığından,
diləyimin hökmünə hökmən qulaq asdığım;
Talçığını quş kimi
buğum-buğum aldığım,
Alanda uduzduğum,
daldan-dala qaldığım;
Bir azını kövşəndə arpa-buğda “ovuna”,
Bir azını yaylaqda yaylıma, qarovula,
Bir azını çalmanın çalınmış ot vərinə,
Bir azını kitaba, tələbə dəftərinə,
Bir azını sərhədin qüllə qədəhlərinə,
Bir azını fabrikin çığıran çarxlarına,
Bir azını qəzetin o sətir arxlarına,
Bir azını şəhərin oyaq apteklərinə,
Bir azını qatarla ölkənin hər yerinə,
Bir azını xəyalın göy məcralı çayına,
Bir azını zamanın toyuna, ya vayına,
Bir azını beləcə misraların boyuna,
Bir azını sevginin ovsunlu qədəminə,

Bir azını bal edib ağlayanın qəminə
qat verdim, səpdiyim,
şipşirinim, noğulum!

Şirnikib çox demişəm:
kaş ölməmiş bircə yol,
ya gündüz, ya da gecə,
ya da elə indicə
sənin qonağın olum!
Ah! Ey gecə yuxusu,
ürəyimdən keçən su!..

1983

GƏL SƏNƏ SİĞİNİM

Nə yaxşı yamacdı, nə yumşaq xalı,
Yağışdan yağan gül necə də parlaq.
Özüllü qayalar özü arxalı,
Çayların çarxında sular yuvarlaq.

Qanad var buludun qəmər atında,
Dumanın dəvəsi bir otu yeməz.
Göylüyə göy qatan göyün altında
İlik inildəməz, sümük göynəməz.

Meşə mürgü döyür az aralıda,
Döşümü açıram ağaclı döşə;
İstəklim deyirəm anaş palıda,
İstəklim deyirəm qaqaş göyrüşə.

Körpüyə çevrilib o qoşa paya,
Buluda baş qoyub artırma daşı.
Yolçunun hayına qıy verən qaya
Qonşunun keyindən yaxşıdı, yaxşı.

Yelləndi bərənin gül cığaları,
Dərdimi dəbərtdi dərəninin simi.
Kaş elə dünyanın çəp cığalları
Düzlüyə çəkəydi bu cığır kimi.

Yüz şeytan asılıb hər böyük addan,
Sözü köpürdөнin varlığı köpük.
O qırğın qaynadan qırxdilli yaddan
Qırx dönə gözəldi bu sığnaq kötük.

Qolboyun durubdu qohum gədiklər,
Dağın qaşqasına ulduz ələnmiş.
Ağrılı gecəni ağardan diklər
Qaşqabaq tökəndən urvatlı imiş.

Qoy belə çoxalsın çataqlı yollar,
Həyanı olanın bəxti açıqdı.
Kölgəsi gərilən kolpanlı kollar
Yayxıntı dostlardan inamlı çıxdı.

Gör nədə axtardıq gümanı, nədə,
Dünya dənizləşdi qan sıza-sıza.
Az qaldı çöllülər düzlük öyrədə
Adı insan olan qanlı qanmaza.

Yamanca dolaşdı bu əriş-argac,
Ömür od üstündə, qorxu bolluca.
Gəl sənə sığınım, qocam qarağac,
Gəl sənə küsünüm, bacım ballıca.

AYRICA QALARIQ

Ayrıca qalarıq min il, milyon il,
Torpağın torunda görüşmək çətin.
Bağlanaq birliyə barı beş-on il,
Alaq hayıfını uzun həsrətin.

Əzizim, ömür də bir haqqı-saydı,
İnsan bu dünyada gərək sevinə.
Səni görməyimə güman olsaydı,
Yalvarıb gedərdim qəbir evinə.

Dünya bəndə vurub bizə də gülər,
Ürək sayğacında hesabını çək.
Anın yarısıdı yaşanan günlər,
Yatılan illəri ölçü götürsək.

Ayrıca qalarıq bir qarışlıqda,
Qaralar gözünün qara çırağı.
Vallah, üşüməzdim mən o qışlıqda,
Eşidə bilsəydim bu səs-sorağı.

Orda qarğışın da könül oxşardı,
Durğunluq gölündə duyğu göyərməz.
Darıxsaq bəlkə də ruh qovuşardı,
Amma ruh görüşü bu dadı verməz.

Ayrıca qalarıq qaranlıq qatda,
Orda ödənicici ödəmək çətin.
Gəl yaxşı dolanaq yaman həyatda,
Alaq hayıfını uzun həsrətin.

ÜZR İSTƏYİR

Evdə qan-qan deyir quduz xan kimi,
İşdə əyri yolla yüzünü əyir.
Küçədə birinə toxunan kimi
Üzünü çevirib üzr istəyir.

Adamlar gözündə toyuq dənidi,
Yolub yolçunun da payını yeyir.
İncədi-mincədi, çox mədənidi,
Başları üzərək üzr istəyir.

Əlindən su içir hər dava-dalaş,
Neçə don dəyişir, neçə don geyir.
Gedib orda-burda mırt vuran o yaş
Gəlib arvadından üzr istəyir.

Adı adamyeyən, nəfəsi çovğun,
Qəmi daşanın da qəlbinə dəyir.
Qanacaq qanlısı o boynuyoğun
Utancaq sayacağı üzr istəyir.

Arsızlıq yuyubdu ar hənasını,
Səni bəndəmləsin – bəyir ki, bəyir.
Aldada-aldada el-obasını
Yalandan-palandan üzr istəyir.

Çıxıb yaddaşından sinifi-silki,
Bilərək pis olur – bilmədim deyir.
Yüksək yer tutsa da adam deyil ki,
Alçala-alçala üzr istəyir.

VURHAVUR

İndi revolverdi, dönüm başına,
Nagah olur gülləfəşan partapart.

M.Ə.Sabir

Yenə dünya guruldayır gurhagur,
Qırhaqırla başa çatır vurhavur!

Bəzən belə açıq-aşkar qovhaqov,
Yağlı ovu xarthaxartla ovhaov!

Bəzən quzu qurdu görür xaphaxap,
Asan olur qaphaqapla çaphaçap!

Bəzən öncə dost donunda qonhaqon,
Sonra birdən zorhazorla yonhayon!

Harda varsa şarthaşartla parthapart,
Orda düşür hay-harayla darthadart!

Harda yerli yatıb qalır xorhaxor,
Orda gəlmə yatır yığır sorhasor!

Harda xalqı soyhasoyla qaçhaqaç,
Orda yaltaq yadı öpür marçhamarç!

Hər ölkədə bir gorrvagor, zırvazır,
Küyə basır, qan tökdürür şırhaşır!

Necədirsə şeytan şərli salhasal,
Sona yetmir çəkişməli çalhaçal!

ULDUZ ÇAĞIRIŞI

Yuxum çox qarışır bu son zamanlar,
Hamı gedən yoldan axı nə giley?
Necə ki, sıxlaşa qatı dumanlar,
Necə ki, ayrılacaq... yuxuya bax ey.

Necə ki, yellənə yaşlı kalağay,
Qaranlıq örtülə qara tabuta.
Necə ki, ucalıb qızıl gözlü Ay,
Ruhumun evində şam-çıraq tuta.

Heç çıxmaz yadımdan dünən gecəki,
Necə ki, aldanam bir gizli himə.
Vallah, unamazdım, belə necə ki,
Adamlar and içə ulu qəbrimə.

Başqadı gözləməm, başqadı halım,
Necə ki, bir şivəm – yerə təpiləm.
Necə ki, açıla donuq yağvalım,
Ölümdən sonra da boy verə biləm.

Necə ki, hay alam uzaq ulduzdan,
Özüm orda qalam – adım qayıda.
Göz-qulaq olarsan oğuldan-qızdan,
Necə ki, yatmağım yadı ayılda...

Göz-qulaq olarsan havadan, sudan,
Xəyala bal əndər ağrı içəndə.
Urvatı qoruyub könül ovutsan,
Ulduzun yanacaq bulud içində.

Göz-qulaq olarsan gözəl gözündən,
Bərkisin evin də qoruq çəpəri.
Yuxum çox qarışır, nə danım səndən,
Bir gediş görürəm o gündən bəri.

1985

HƏR GECƏ GƏL

Dədə, belə hər gecə gəl,
Gəl tapışaq, gəl görüşək.
Bu həsrətin bağrını dəl,
Ayrılıqdan ayrı düşək.

Ayrılığa necə kürsən,
Var olursan yox çağında.
Yenə bizi düşünürsən
Baş barmağın dodağında.

Dədə, yaran nə qövr elər,
Dərdin çoxu dəhrələnib.
O gördüyün çubuq şivlər
Ağacları, pöhrələnib.

El demişkən, barlı bağıq,
Arxayın ol biz sarıdan.
Özün kimi göz-qulağıq
Qədir bilən o qarıdan.

Göz qoyuruq hər addıma,
Öyüdünlə quruluruq.
Tor atmadan bir adama
Torçulardan qorunuruq.

O gümanlar heç ölmədi,
Qoy sağalsın sinə dağın;
Tüstüsü də kəsilmədi
Ruh isidən bir ocağın.

Dədə, odu yaşadırıq,
Niyə qəlbi üyüdürsən?
Bizləri də bizdən artıq
Yad edirsən, şad edirsən.

Belə üzmə qara qəmdə,
Canım qurban, ay cəfakeş.
Görüşünə sevinmə də,
Gəlişinə qiymıram heç.

Sən ay tanrım, ağsaqqalım,
Heç qiymıram yol gələsən.
Bir yer elə – köçüm qalım,
Bəlkə bir az dincələsən.

Hövsələdən lap çıxmışam,
İltimas bil bu nəğməni.
Dədə, yaman darıxmışam,
Dərdin alım, apar məni.

KİLİD SÜZGƏCİ

Su quyuda çıppıldaıır
çıppır-çıppır.
Quş budaqda çıppıldaıır,
damcı tapmır.

Qış ayına gərək olan
bitir yazda.
O da belə gendə qalan,
əlçatmazda.

Qazancı da qənim udur,
qəmi kirit.
Acıqlını zəncir tutur,
acı kilid.

Yüz də danış öz gücündən,
cilov gəmir.
Ömür kilid süzgəcindən
keçib gəlir.

Qapılar da belə kip-kip,
öyünmə sən.
Kinimizdən kilid bitib,
nə deyəsən.

Alt kilidli, üst kilidli,
yol kilidli!
Yad kilidli, dost kilidli,
dil kilidli!
Dinməz dayan öz yerində, –
qal kilidli,
öl kilidli!

YAZIQLARIN VƏTƏNİ

Yazıq Vətən yem olub yad yerə getməli,
 Elə öz qoynunda da yadı yedirtməli!
 Gileyli nəğməsini alçaqdan ötməli,
 Bəzən də balasını boğub üyütməli!
 Yanmaqda,
 talanmaqda,
 ağrısını danmaqda
 hamını ötməli!
 Hədə-qorxu gülləsi
 onu kiritməli!
 Boyunduruq kündəsi
 boynunda bitməli!
 Sürülüb sürgünlüyə,
 orda da bitməli!
 Tüpürüb doğmaları barışdıran birliyə,
 Qəniminin yolunda özünü ütməli!
 Yazıq Vətən, can Vətən,
 Qəlbi ağrıyan Vətən!
 “Günüm ağ,
 kefim də çağ,
 işim düz...”
 deyib-deyib,
 Özünü hərifləyib,
 özgəni tərifləyib,
 Dağ boyda dərdlərini
 Uydurma sevinc ilə suvayıb örtməli!
 Yazıq Vətən!

Deyən yox hirsı dəbərtməlıdı,
Qılıncını sıyırıb itı gəbərtməlıdı!
Yadlar onu sađmada...
heç deyən yox dardan çıx!
Qalıb sıxma-bođmada,
yazıq Vətən, ah, yazıq!

1985

BU BOYDA YALAN OLMAZ

El bir belə döyülməz,
bu boyda talan olmaz!
Özgələrin önündə
belə alçalan olmaz!
Andına,
gümanına,
adına,
öz canına;
Öz çölünə,
gülünə,
öz dərdinə dəm tutan
bu xarı bülbülünə;

Elinə-ulusuna,
namına-namusuna;
Keçmişli-gələcəkli
nəyi var...

hamısına
güllə oxunan yerdə –
bunca gülüb açılan,
belə alçalan olmaz!

Canım, daha bəsdı, bəs,
yozmaq belə istəmƏz!
Yarılan ev boş qalar,
soyulan kalan olmaz!
Bu zorrama qoşqular
fal açan filan olmaz!
Qanı içilən xalqın, yurdu kiçilən xalqın
qara gün ovutmağa yatır xəzinəsi yox!
Cızdağı çıxmışların qaldırmağa səsi yox!
Sən də belə inadsan,
öyünürsən yetəndə,
Guya tamam azadsan
özü dustaq vətəndə!
Bu boyda yalan olmaz,
belə alçalan olmaz!

1985

ŞAH İSMAYIL

Şah Xətai, sənın dərdin deşilmƏz,
Dərdi olmayanlar dərdə tuş olmaz.
Mürşidsiz, rəhbərsiz yollar açılmaz,
Mürşid ətəyində əlin varmıdır?
Şah İsmayıl Xətai

Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!
Hamı sənə
Hayıl-mayıl!
Saydır bizi,
Yenə sayıl!
İnam olub, güman olub
Ev-ev yayıl,
El-el yayıl!
Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!

Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!
Yer calandı, göy calandı!
Sənin xalqın
Dalğın-dalğın
Haçalandı,
Parçalandı!
Sənin ordun
Şaqqalandı!
Sənin yurdun
Ha talandı!

Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!
Yenə şığı sola-sağa,
Enli-boylu uğur gətir
Elin kimi bir umsuğa!
Ayıl, şahım, ayıl, şeyxim,
Endir mənlik qılıncını
Bu torpağın birliyini,
dirliyini
quyulayan qurumsağa!
Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!

Biz nüzülük,
Biz dözürük, –
Sən dözməzdin belə dağa!

Ona-buna biz lağ olduq,
Çırmansağ da çay keçmədik.
Özgələrə yamaq olduq,
Özümüzlə birləşmədik.

Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!
Bərk əzirlər əzməyəni.
Ayıl, bəlkə yatırdasan
Mənəm-mənəm deyə-deyə
Onu-bunu məzləyəni.

Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!
İstəkləri
İsit,
Kirit!
Parçalanmış
Bir ölkəni
Yenə irilt,
Yenə dirilt!

Saydır bizi,
Yenə sayıl!
Ayıl, ayıl,
Şah İsmayıl!

YAŞASIN VƏTƏNİN ƏR ÖVLADLARI

Yaşasın Vətənin ər övladları,
Yaşasın yanımlı doğmalarımız.
Yaşasın yaxşının qol-qanadları,
Yaşasın alınmaz namus-arımız.

Yaşasın dözümlə qəm üstələyən,
Yaşasın havanı öncə duyan dost.
Yaşasın yağıya fikir təliyən,
Yaşasın ağılla can qoruyan dost.

Yaşasın qəlbində qədir bilənlər,
Yaşasın döyülüb öldürülənlər.
Yaşasın başına hava gələnlər,
Yaşasın dırnaqla dağı dələnlər.

Arı bəla çəkir bal üsküyündə,
İcməyə nə var ki şirin şirəni.
Gəlin yada salaq daşlar üstündə
Azadlıq toxumu yetişdirəni.

Gəlin alqışlayaq tükənməz tabı,
Dönüklər çox mindi dövrün atına.
Elcanlı dustağı sıxan yatabı
Tapşıraq o Tanrı amanatına.

Min istək mələdi el baxışında,
Kimimiz var axı? Yaxına yadıq.
Yığval boyasının axtarışında
Qaranı verdilər, ağı tapmadıq.

Yaşaya bilmədi yaşayasılar,
Zalıma yem oldu mərdin ömürü.
Qəlbində bol insaf daşıyasılar
Döşündə daşıldı dəmir-dümürü.

Bilsən hamısını huşun dağılar,
Hələ tanımırsan bizim “lordları”.
Qoy yaxşı yağlansın harın yağılar,
Qoy yaxşı kökəlsin qəbir qurdları.

Sizdən danışırım, a dərd verənlər,
Arada yellənən bir veyilsiniz.
A başda oturub baş gəmirənlər,
Yurdun yaraşığı siz deyilsiniz.

Yurdun qəhrəmanı siz olmadınız,
A mənlük qanını keyidən keylər.
Elə quyulanar batmış adınız,
Çatmaz hamınıza bu haylar-küylər.

Hələ dönməmişdir igidin üzü,
Kişilər tutuldu elin dərdinə.
Keçirib ələkdən əyrini-düzü,
Küsünə-küsünə deyirəm yenə:

Yaşasın yaxşının qol-qanadları,
Yaşasın alınmaz namus-arımız.
Yaşasın Vətənin ər övladları,
Yaşasın yanımlı doğmalarımız.

GÖZƏL DÜNYA

Karvanları yola salar, boş qalmaz,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!
Ağ yağışı pas götürməz, korşalmaz,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Ağ dumanı uca dağa kürk elər,
Ana kimi hamımıza ərək elər.
Birimizi birimizə görk elər,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Kələyindən kəfən biçər çox bicə,
Havanı da süzgəcləyər hər gecə.
Suçumuzu suya çəkər beləcə,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Biz dolarıq, bıçağını o çərtər,
Fil qanını qarışqaya içirdər.
Hamımızı bir körpüdən keçirdər,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Qoruq qoyub qorunana, qorxana,
Hər diləyi bağlayıbdı çarxına.
Qul olmuşuq dəyişilməz nırxına,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Bilməyəni bilən kimi öyündü,
Ağlımız da axtarışda üyündü.
Gizlənci var, özü boyda düyündü,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

Başı qatır, ağırları bal dadır,
Heç demirik görəcəklər daldadır.
Yalançının özünü də aldadır,
Allah, Allah, bu nə gözəl dünyadı!

1985